

Premis literaris

Sant Jordi 2024

Ajuntament
Sant Andreu de la Barca

Nom i cognoms

Claudia Guitart Pérez

Curs i grup

i3

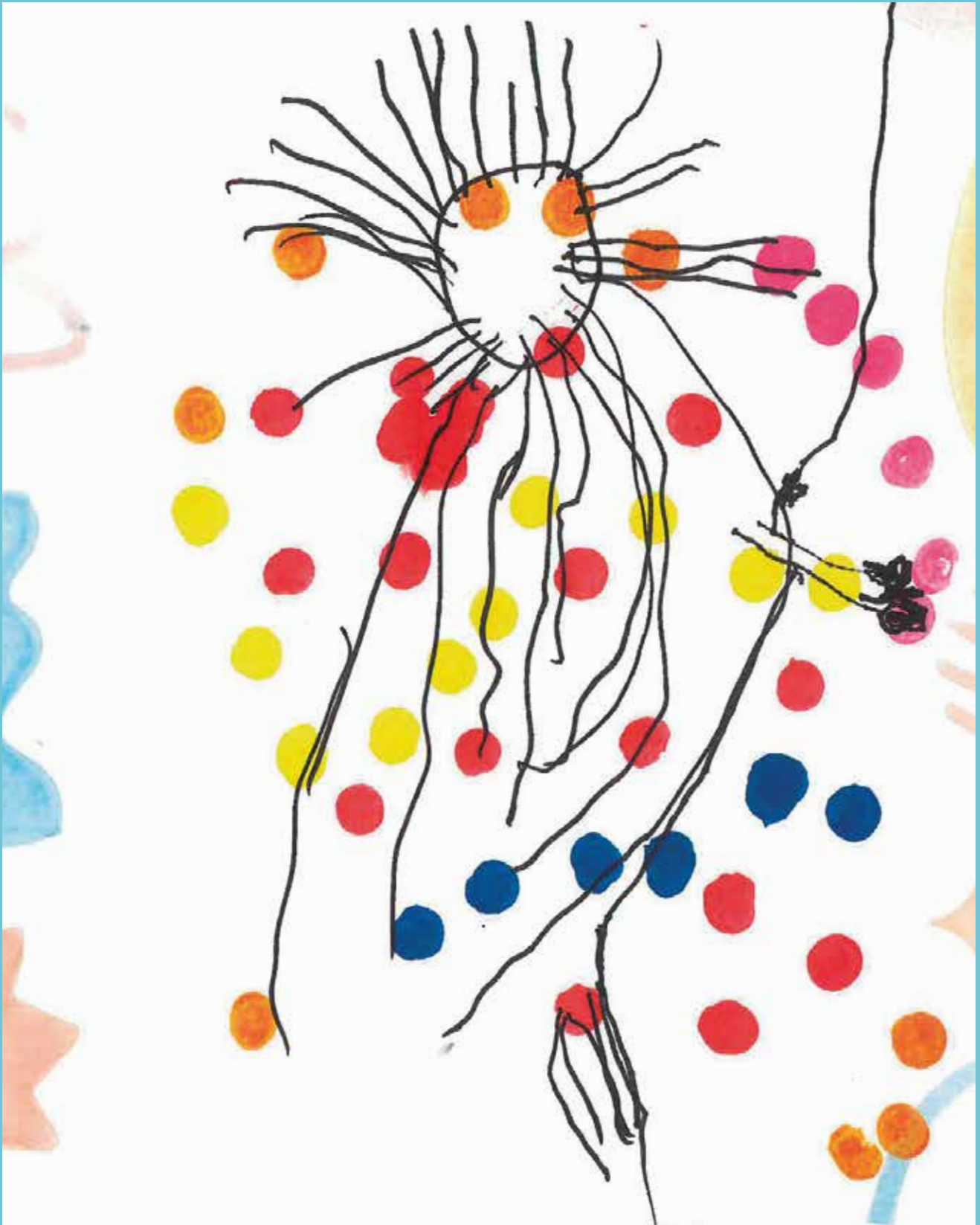
Tipus

Finalista

Centre

Vall de Palau

Nom i cognoms

José Salguero Navarro

Curs i grup

i3

Tipus

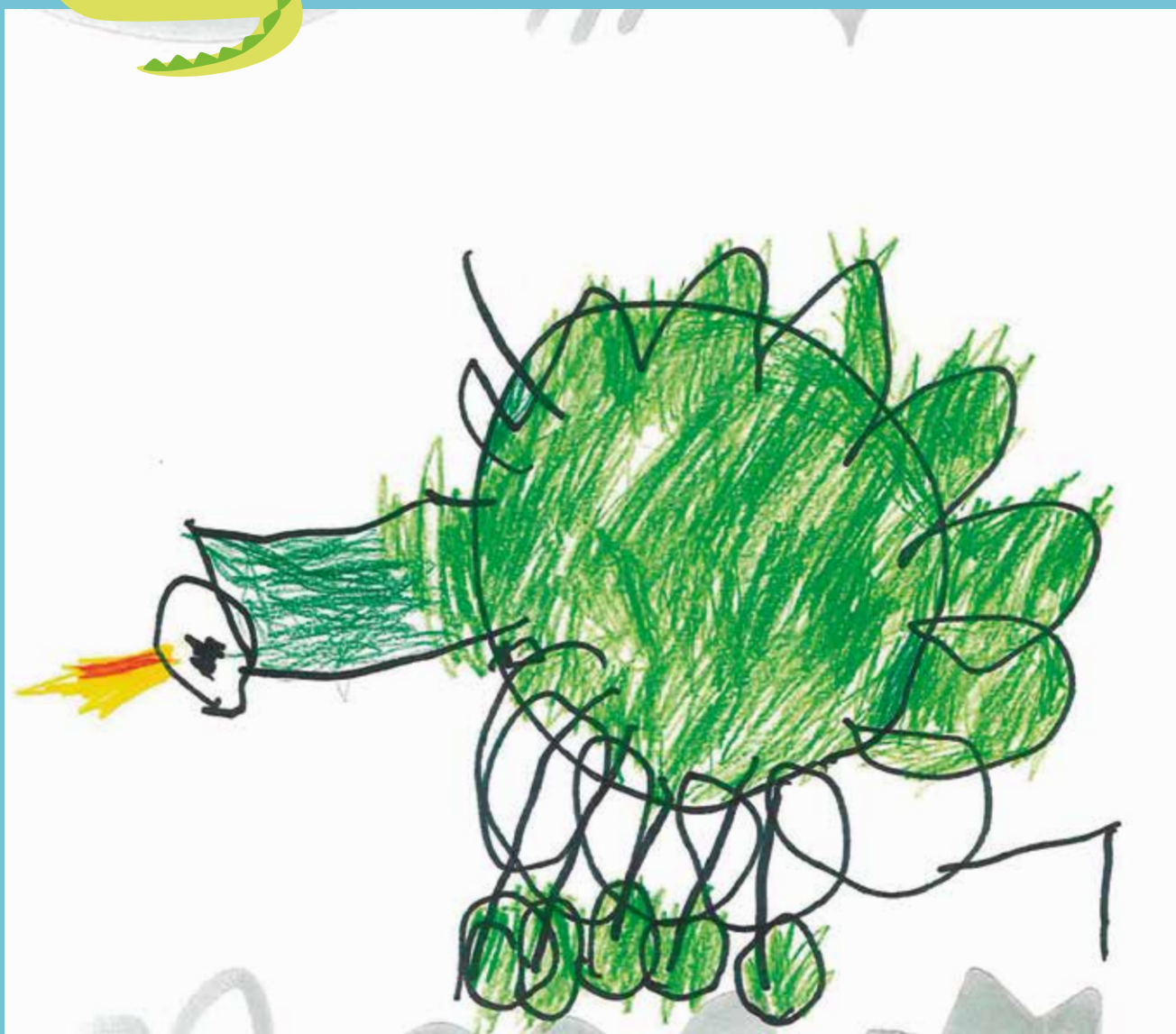
Finalista

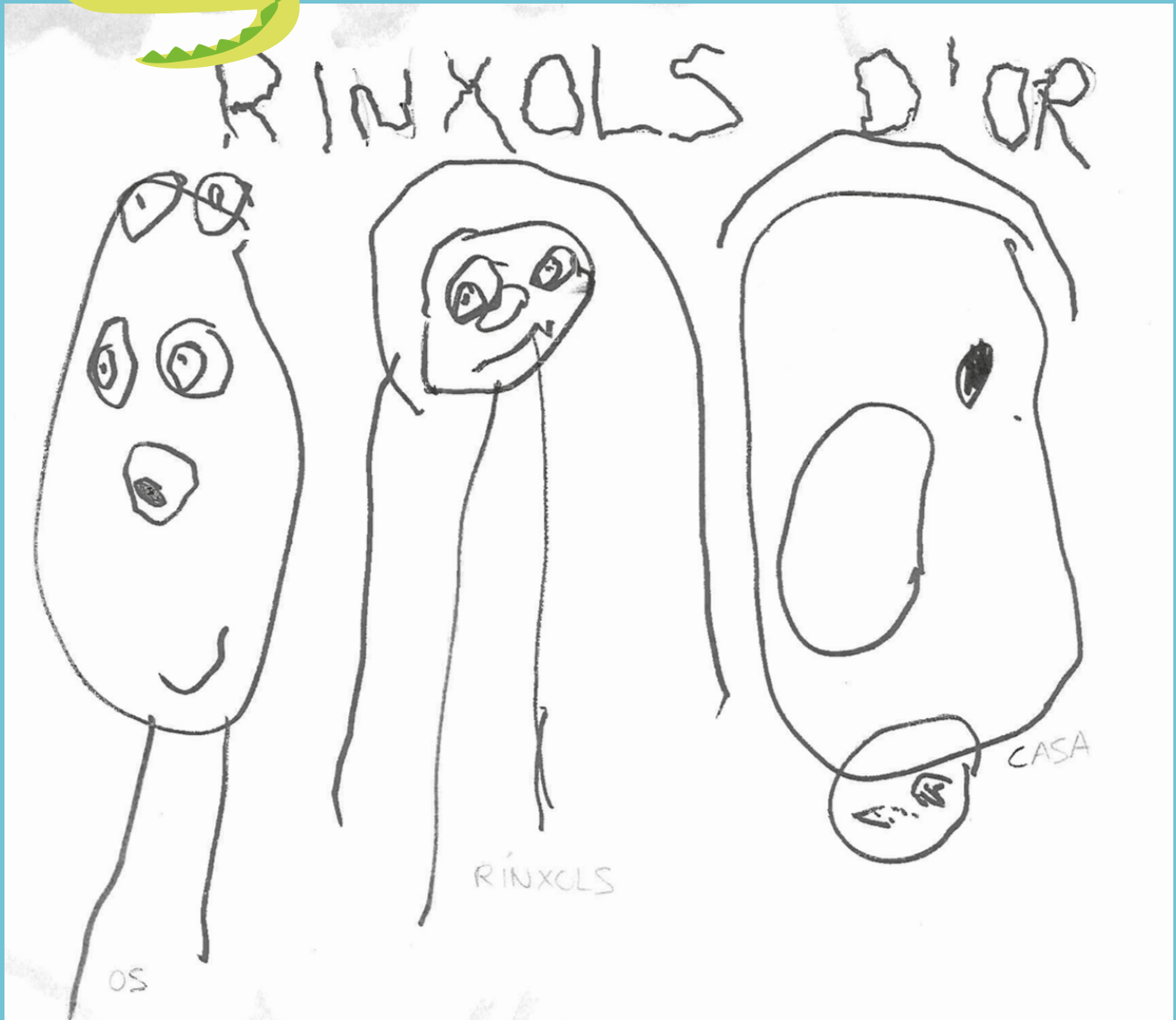
Centre

Josep Pla

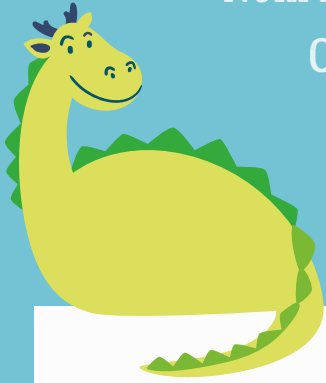

Nom i cognoms	Mohamed Coulibaly
Curs i grup	i3
Tipus	Finalista
Centre	Sant Andreu de la Barca

Nom i cognoms	Khloe Oliveras Parra
Curs i grup	i3
Tipus	Finalista
Centre	Joan Maragall

Nom i cognoms

Mateo Gamero Romero

Curs i grup

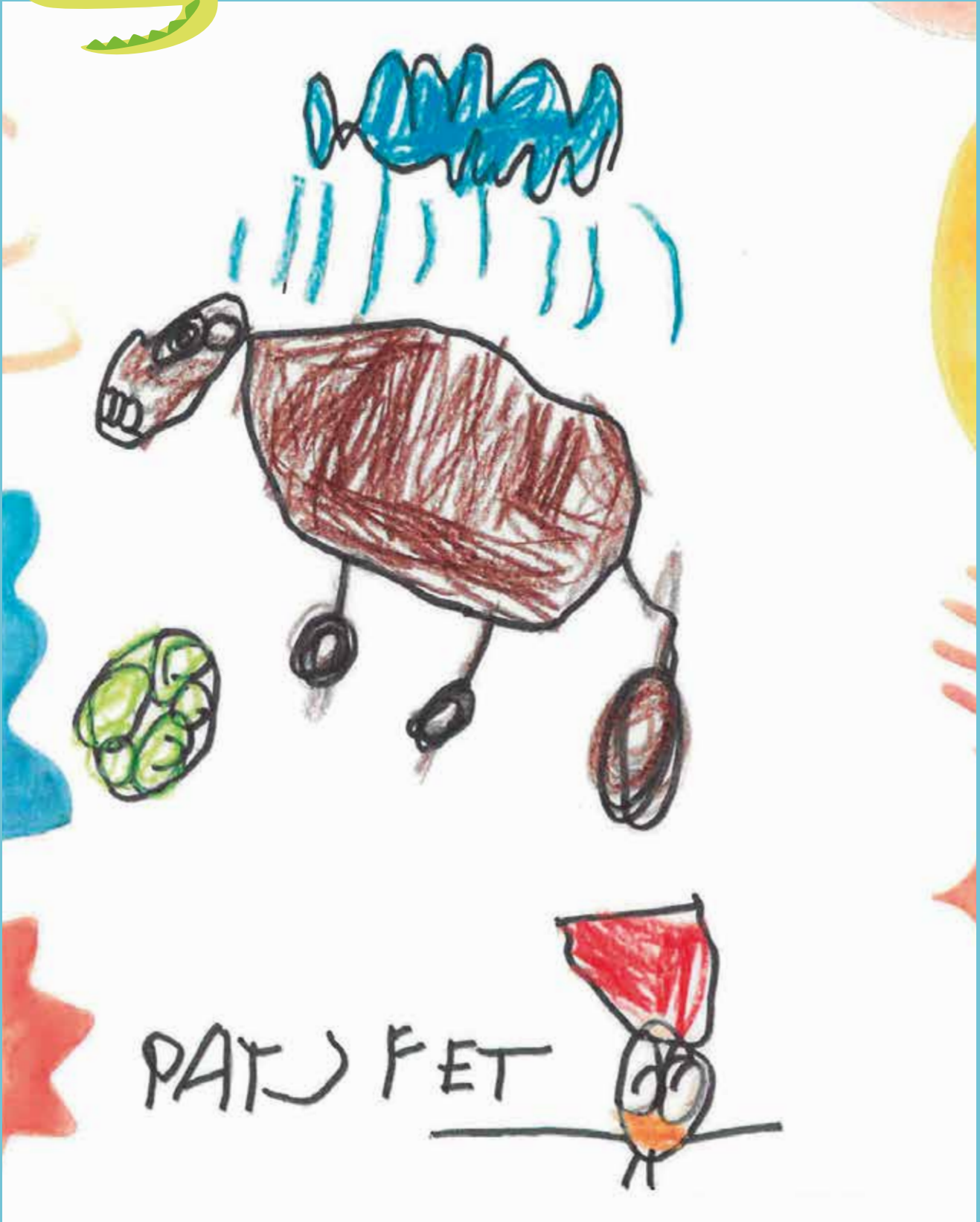
i3

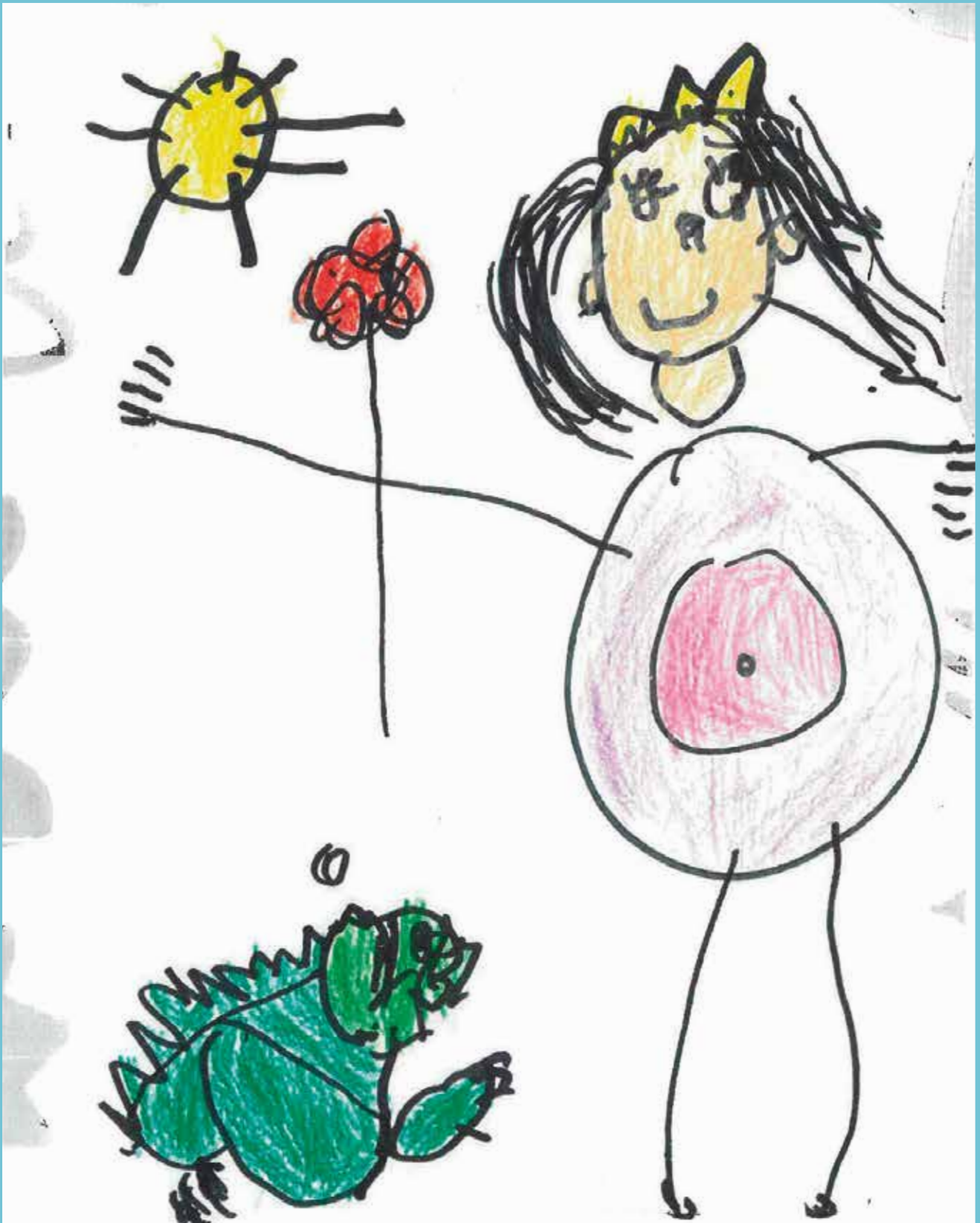
Tipus

3r premi

Centre

José Juan Ortiz

Nom i cognoms

Chloe Marín Flores

Curs i grup

i3

Tipus

2n premi

Centre

Àngel Guimerà

Premis literaris **Sant Jordi 2024**

Nom i cognoms

Chloe Salvatella Carrasquilla

Curs i grup

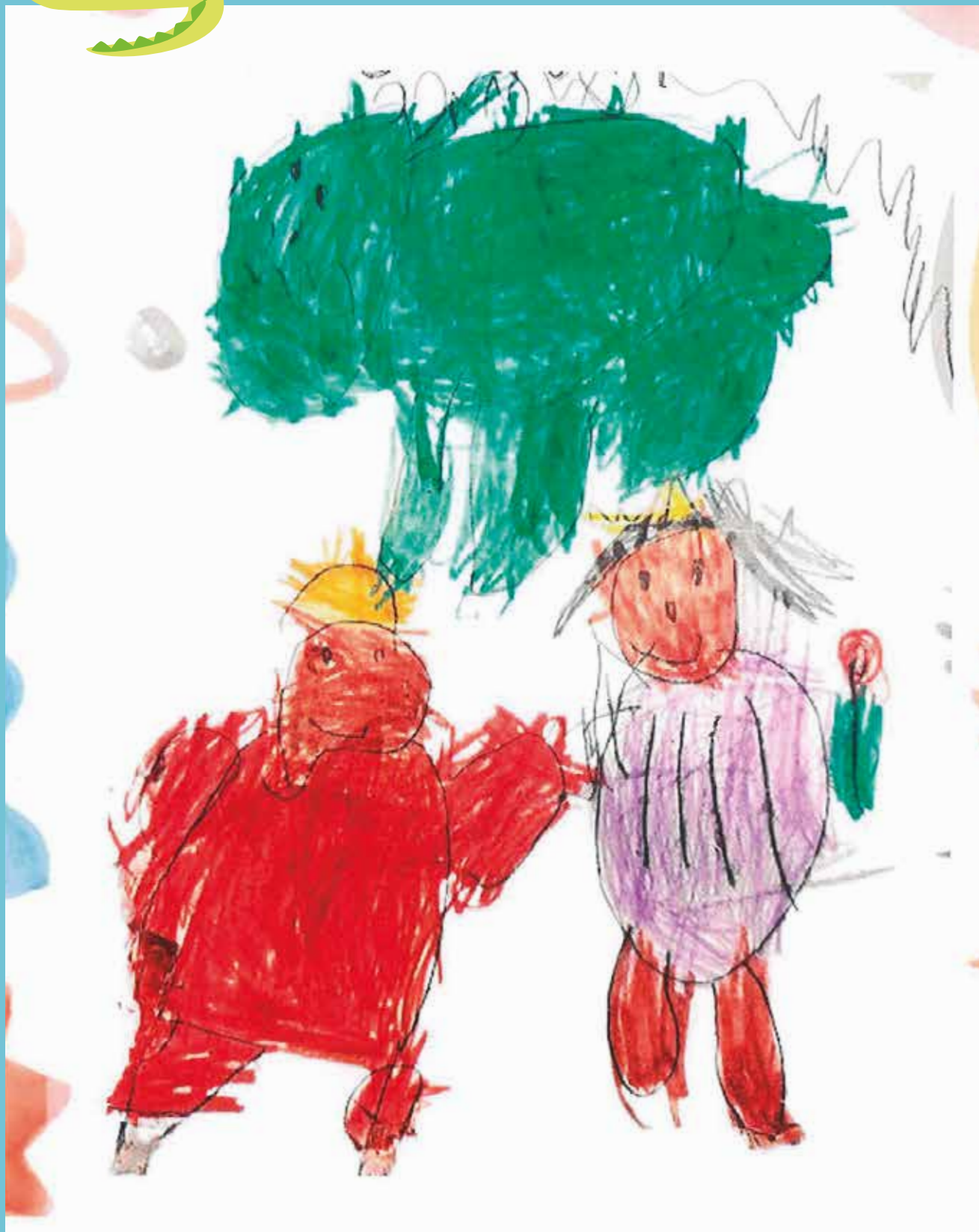
i3

Tipus

1r premi

Centre

Can Salvi

Nom i cognoms

Enzo López Jiménez

Curs i grup

i4

Tipus

Finalista

Centre

Àngel Guimerà

Nom i cognoms

Valeria Soto

Curs i grup

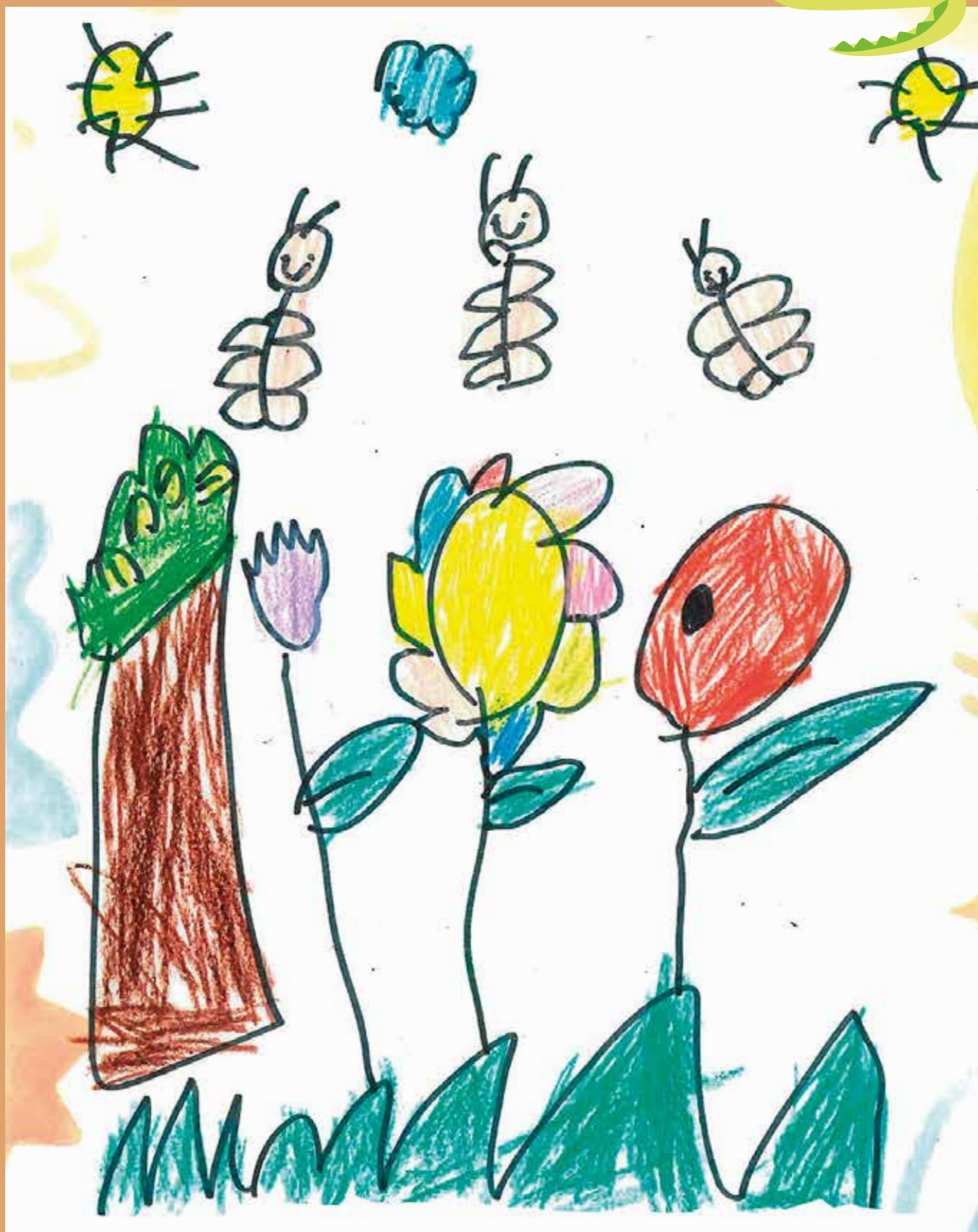
i4

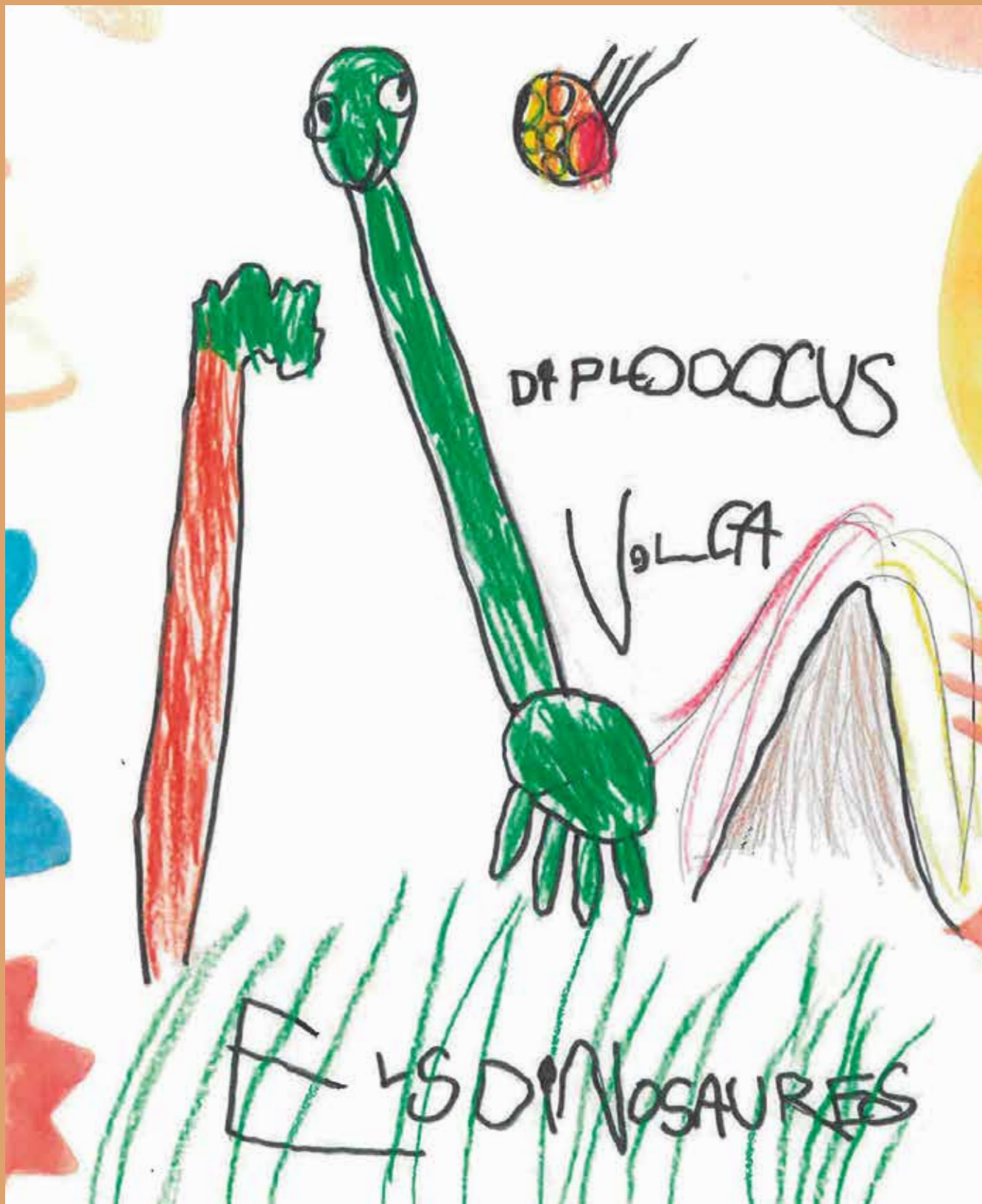
Tipus

Finalista

Centre

Vall de Palau

Nom i cognoms

Isabel Carrasco Campillo

Curs i grup

i4

Tipus

Finalista

Centre

José Juan Ortiz

Nom i cognoms

Maryam Salhi Akodad

Curs i grup

i4

Tipus

Finalista

Centre

Josep Pla

Nom i cognoms

Lucia Garcia Vila

Curs i grup

i4

Tipus

3r premi

Centre

Can Salvi

Premis literaris Sant Jordi 2024

Nom i cognoms

Doaa Chahbari

Curs i grup

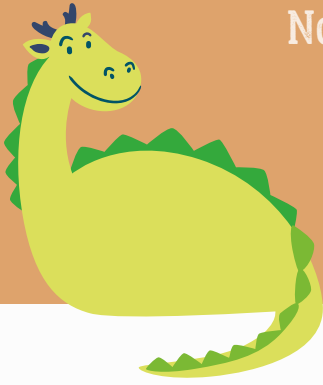
i4

Tipus

2n premi

Centre

Joan Maragall

Nom i cognoms

Marc Chuecos Martín

Curs i grup

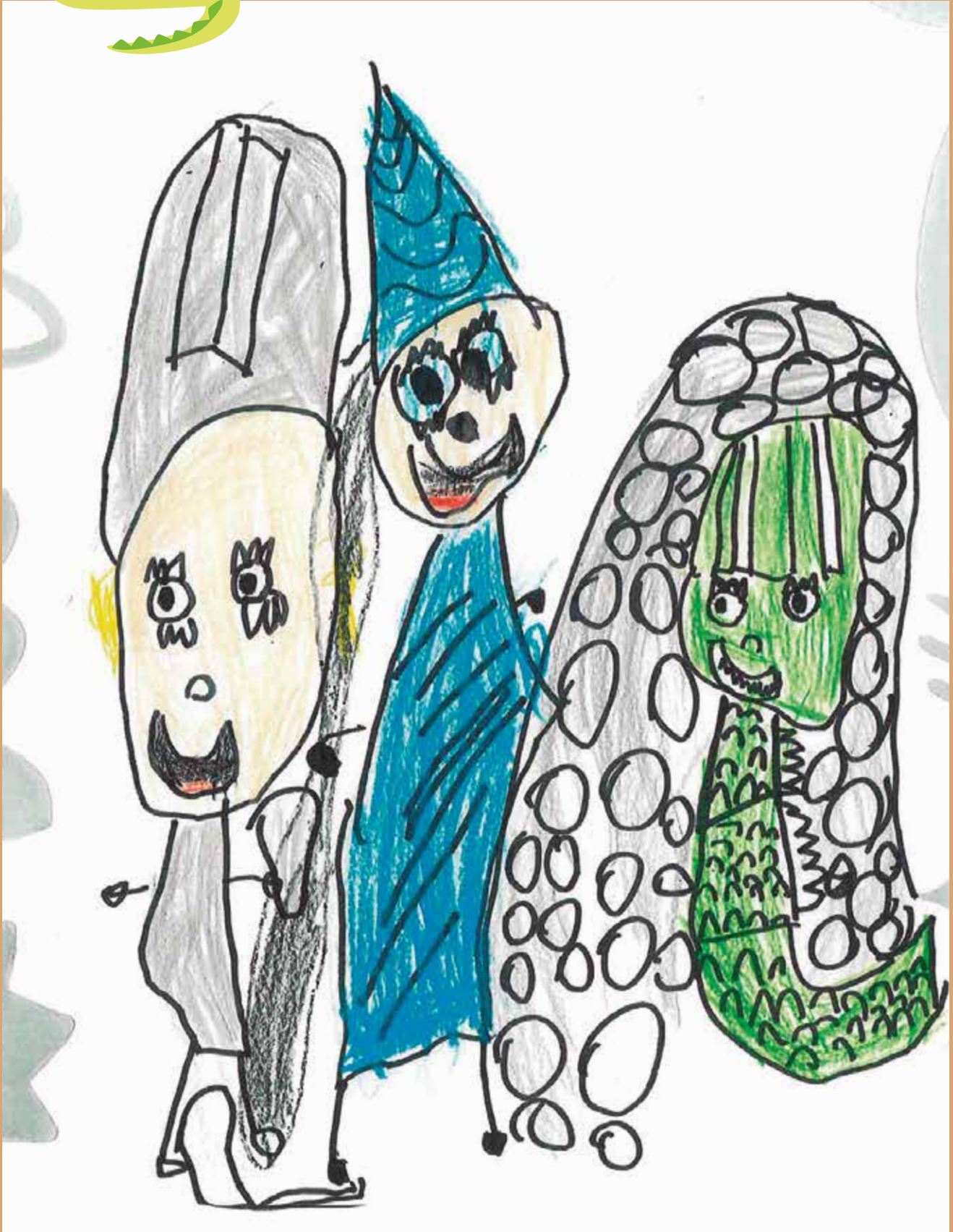
i4

Tipus

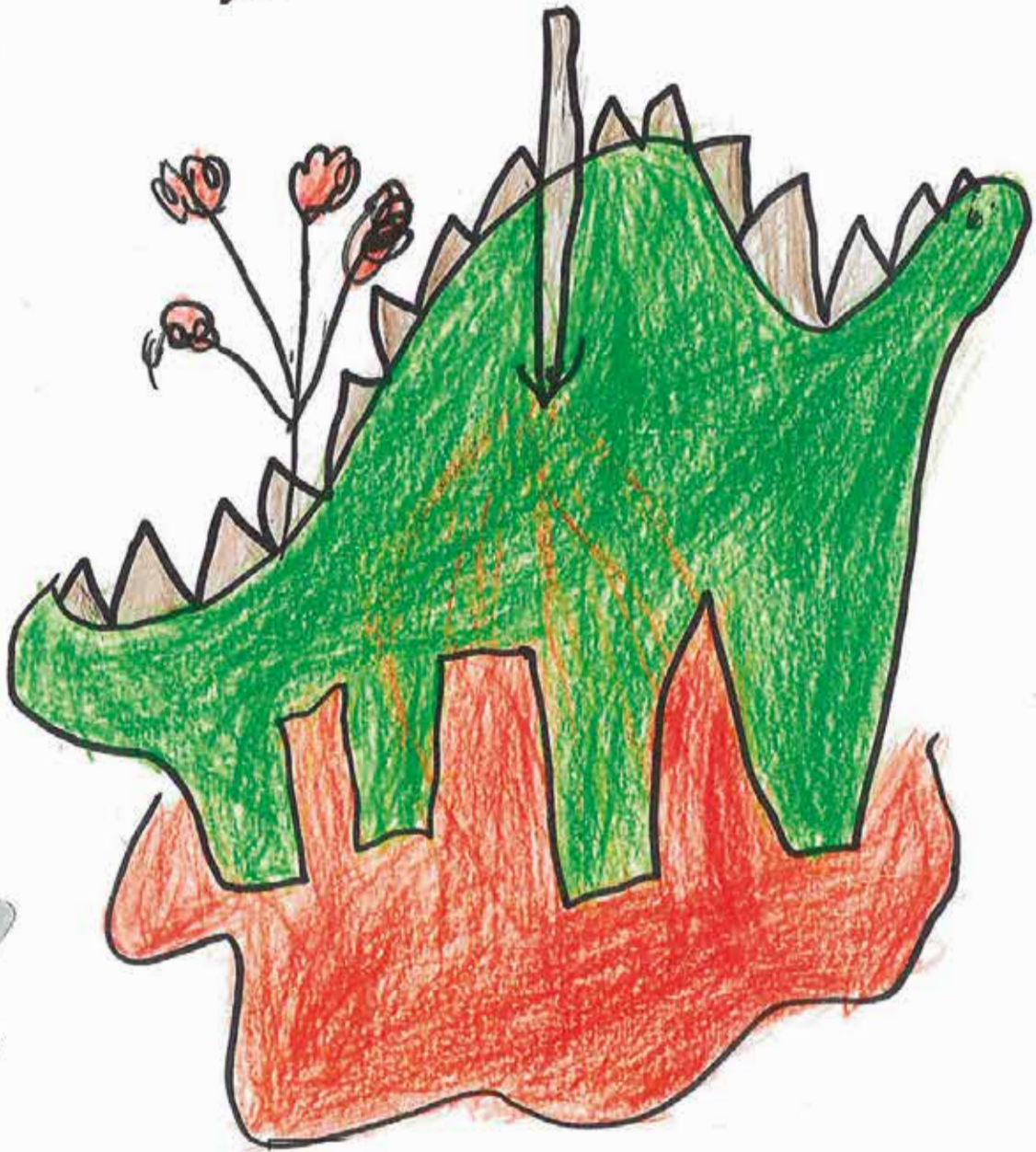
1r premi

Centre

Sant Andreu de la Barca

A SURTIT UNA ROSA
DELA SANG DEL DRAC

Nom i cognoms

Lia Pérez Castany

Curs i grup

i5

Tipus

Finalista

Centre

Sant Andreu de la Barca

Nom i cognoms

Nuoyan Xu

Curs i grup

i5

Tipus

Finalista

Centre

Joan Maragall

Nom i cognoms

Ramon Argany Cabrera

Curs i grup

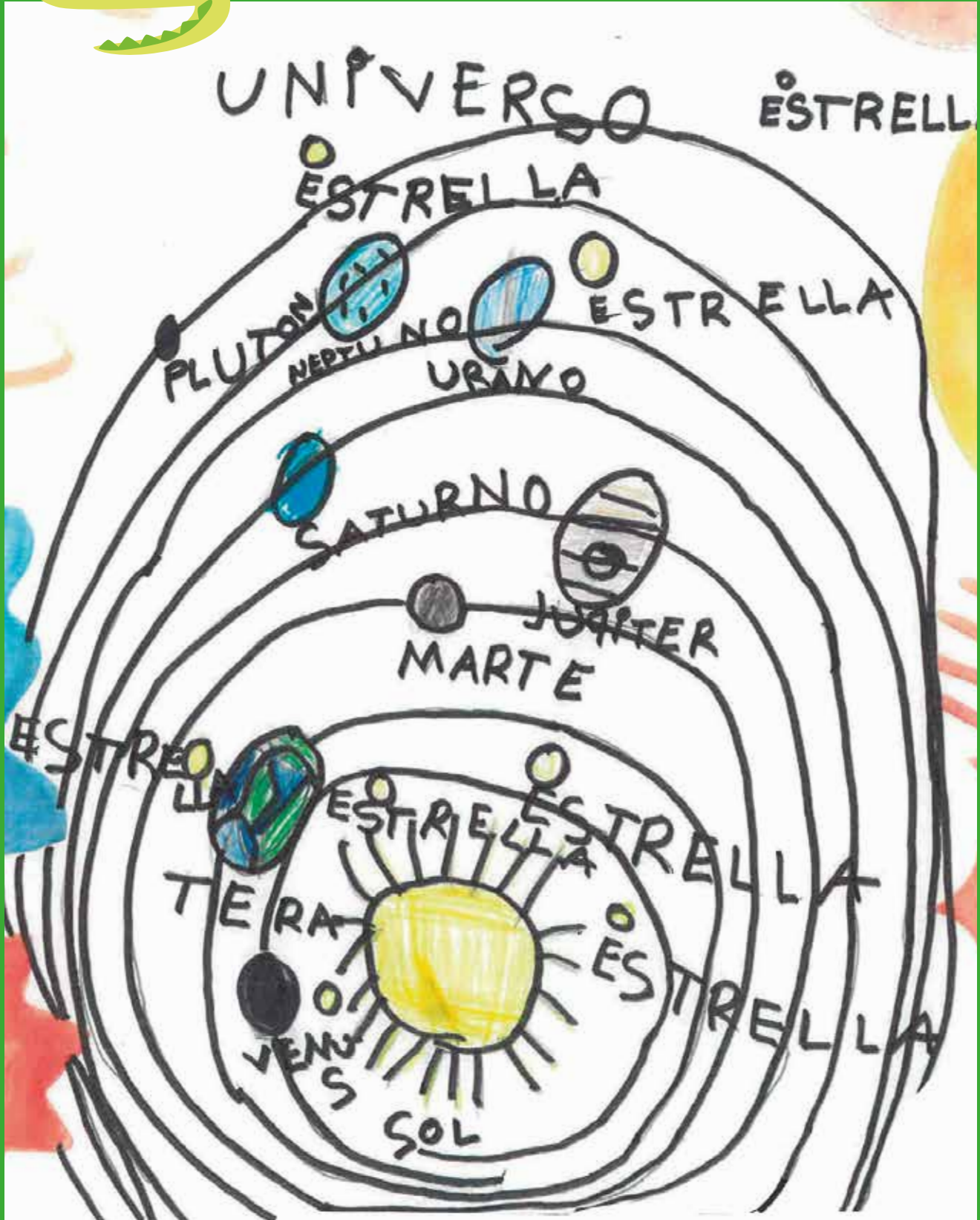
i5

Tipus

Finalista

Centre

José Juan Ortiz

Nom i cognoms

Leo Pérez Lozano

Curs i grup

i5

Tipus

Finalista

Centre

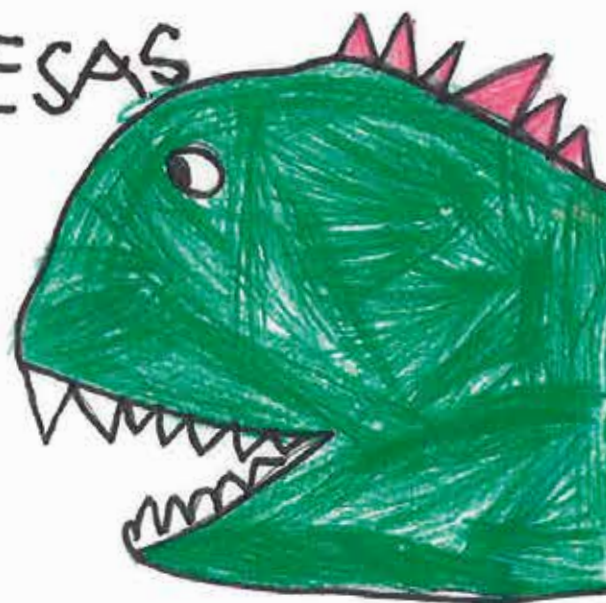
Can Salvi

Nom i cognoms	Alma Méndez Macias
Curs i grup	i5
Tipus	3r premi
Centre	Josep Pla

DUES PRINCESAS
I UN DRAC
SIMPATIC

Nom i cognoms

Eizan Espinoza Coca

Curs i grup

i5

Tipus

2n premi

Centre

Àngel Guimerà

Nom i cognoms

Mario Silva Vergara

Curs i grup

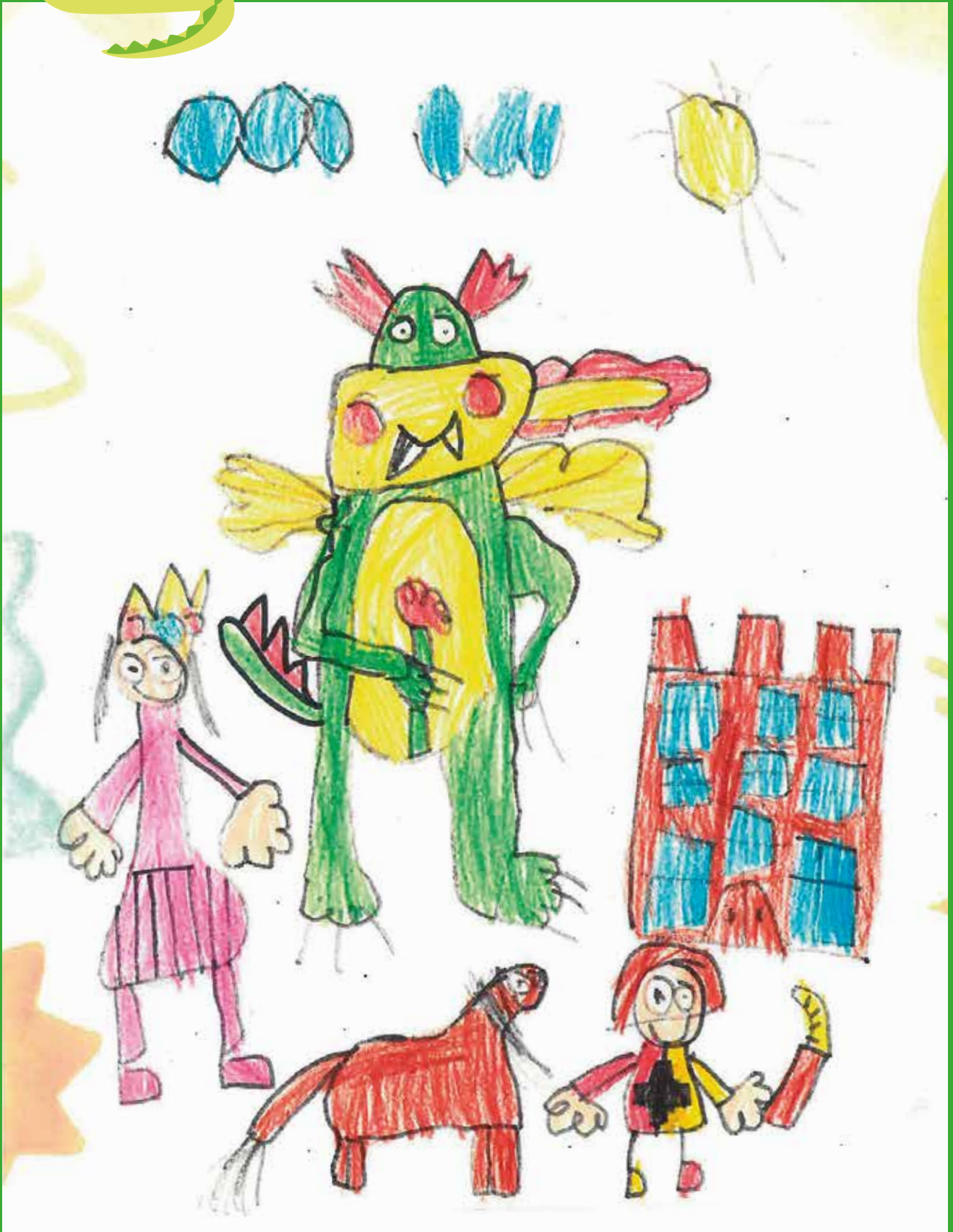
i5

Tipus

1r premi

Centre

Vall de Palau

el unicorni esta caminant.

Nom i cognoms

Mireia Casillas Franco

Curs i grup

1r

Tipus

Finalista

Centre

Joan Maragall

EL MEU GRAN DESIG
El que més m'agrada
és muntar a una estrella
i llugar.

Nom i cognoms	Lucia Otero Lorente
Curs i grup	1r
Tipus	Finalista
Centre	Can Salvi

Nom i cognoms

Alessandro Moya

Curs i grup

1r

Tipus

Finalista

Centre

Sant Andreu de la Barca

Hi havia una vegada un lleó
que va veure un avió.

Nom i cognoms

Ahinitz Grau

Curs i grup

1r

Tipus

Finalista

Centre

Vall de Palau

Nom i cognoms

Joan Luna Vegas

Curs i grup

1r

Tipus

3r premi

Centre

Àngel Guimerà

Els gats del meu poble

Tots els gats del meu poble tenen diferents colors a vegades s'amaguen i riuem i crec que son els millors

Nom i cognoms

Manal Arramch

Curs i grup

1r

Tipus

2n premi

Centre

Josep Pla

Té fulles de molts colors.

Te branques i un tronc molt gran.

Les seves fulles canvien de color i
cauen.

LA LUCÍA AMB UNA
IDEA BRILLANT ES
COMPRA UN DIAMANT.

Nom i cognoms

Lucia Fernández Ronero

Curs i grup

1r

Tipus

1r premi

Centre

José Juan Ortiz

EL GAT I EL NEN

Hí havia una noçada al carrer
Un nen que es rentava un gat que es deia
Mati. El nen s'era rentar a casa i la
seua mare no dir: dir 2 forces!
i el nen vol ajudar al gat. El nen va treballar
fusta i va construir una casa de gats.
Van venir molts gats i el gat va
viure molt feliç.
(Conte contat / conte acabat.)

Nom i cognoms

Youssef Salhi

Curs i grup

2n

Tipus

Finalista

Centre

Josep Pla

Nom i cognoms

Martí Altarriba Sánchez

Curs i grup

2n

Tipus

Finalista

Centre

Can Salvi

|| AMANDELINA

La mandarina és ballarina
de color taronja
com una esponja.

Nom i cognoms

Ada Carrasco Vives

Curs i grup

2n

Tipus

Finalista

Centre

Àngel Guimerà

Sant Jordi

Hi havia una princesa
que era molt boniqueta.

Vivia en un castell
que ja estava molt vell.

Un dia, no tant llunyat
un drac va arribar.

Sant Jordi va lluitar
i al drac va matar.

De la sang del drac,
una rosa va sortir.

Quin regal més bonic
que la princesa va tenir.

Tot el poble està content
i una festa ha celebrat.

Nom i cognoms

Leyre Sanz Domènech

Curs i grup

2n

Tipus

Finalista

Centre

José Juan Ortiz - Menció Especial

EL DINOSAURE

SOC UN DINOSAURE MAMANT A LA CARN

SOC EL REI DE LA TERRA BAR

SOC UNAS ARCA VIVANT
TINC PÈLS COM JURASSIC WORLD
TINC MENTS PÈLS COM TREX VELOCIPED, TRICEFALOS, TIRANOSAURUS

Nom i cognoms

Marina Alonso Cobos

Curs i grup

2n

Tipus

3r premi

Centre

Vall de Palau

LA TORTUGA

Hi havia una vegada una
nena que vivia a la granja
que volia viatjar per visitar
tortugues.

La nena és baixa i és gran potta
una samarreta curta i també uns
pantalons curts
és de color rosa i la samarreta
blaus.

Primer va deixar la granja i va viatjar
molt i molt lluny per visitar les
tortugues.
A continuació és va trobar un nen
que també volia visitar tortugues.
Tot seguit van agafar un autobús
i el autobús els va deixar al port
de vaixells i van pujar.
Al final van aconseguir trobar les
tortugues.

Nom i cognoms	Sofia Coello Vegas
Curs i grup	2n
Tipus	2n premi
Centre	Sant Andreu de la Barca

La Princesa Carlota

En un lloc molt llunyà hi havia una Princesa que es deia Carlota, vivia en una caseta molt petita que estava molt bruta, La Carlota va decidir netejar-la, va deixar-la caseta molt neta, Després va passar un Cavaller. El Cavaller es deia Pablo, La Carlota va passejar pel bosc cantant una cançó. El Pablo la va mirar i va dir: Estic enamorat de tu! Després Carlota i Pablo van anar a una caseta gran que tenia piscina. Va aparèixer la Sandra una companya de Carlota. La Sandra es va trobar una glorieta màgica. Aquesta glorieta màgica si tocava una porta de fusta màgica i podia salvar el món i paraven les guerres per sempre. La Carlota i el Pablo van decidir utilitzar la glorieta, ja que no volien més guerres al món. Només passar-la totes les guerres van acabar. Des d'aquell dia tot el món va viure en pau i sense guerres. La

Nom i cognoms

Anahi Álvarez Calizaya

Curs i grup

2n

Tipus

1r premi

Centre

Joan Maragall

La Flor Màgica

Hí havia una vegada una nena que es deia Maria. Estaria caminant pel Bosc. Es va trobar amb una flor. La Flor era màgica. La Maria va demanar un desig i es va complir. Va demanar una nina a la Flor màgica. Cada vegada que feia un desig se li queia un petal. La Maria no volia que se li caiguessin els petals i la va amagar al Bosc. Un dia un nen la va veure i la va arrebentar. La Maria va plorar i amb les seves llàgrimes va curar a la Flor màgica i la va tornar a plantar.

GRA D'ARRÒS MONTI

Era una negada en el camp del Delta de L'Ébre hi havia un gra d'arròs que es deia Monti i un gran tigre que no era el seu amic i sempre es pegaven. Era el dia següent va venir un gat i el va menjar. Va intentar sortir fent-li perigalles també saltant i moltes coses més, però no hi havia manera. S'acostava la nit i va encendre la seva roba amb foc i es va passar a dormir. El dia següent el va esmorzar, va obrir la boca i Monti va aprofitar per sortir, ho va aconseguir amb ajuda del tigre i llavors es fer amics i van anar a menjar arròs tots junts.

Nom i cognoms

Cecilia Borràs Juncosas

Curs i grup

3r

Tipus

Finalista

Centre

Joan Maragall

LA PRINCESSA I EL MAR

Hi havia una vegada, una princesa, que es deia Maria. La Maria, un dia molt assolellat, va anar a la platja, i es va montar a una barca per visitar al seu pare. La barca es movia molt, es movia tant, que es va donar la volta. La Maria molt espantada va intentar nedar, fins la vora però amb les ones del mar, no va poder sortir. De sobte la Maria va veure unaombra que nedava molt ràpid. I pensava que era un peix però era una sirena. La Maria va nedar cap a ella i li va preguntar -Com et dius?- -Em dic Carla-. Li va respondre molt asustada. La Maria li va preguntar a la Carla si li podia tornar a la costa del mar, i la sirena li va dir que sí! Llavors li va tornar a la costa. I CONTE CONTAT JA S'HA ACABAT. I FI!

Nom i cognoms

Emma Carrasco Donoso

Curs i grup

3r

Tipus

Finalista

Centre

Vall de Palau

Els esports

Que bonica al dia, arreu arreu a un parc,
amb un amic que es deu Marc.
Fa un esport que es deu futbol,
i cada dia fa un gol.

To faig un esport que es deu basquet,
que és l'esport que millor he fet.
La meua mare seia ballar,
on sempre pots estar quiet.

Nom i cognoms

Lucia Gil Palau

Curs i grup

3r

Tipus

Finalista

Centre

Àngel Guimerà

Nom i cognoms	Eloi Mulió Perales
Curs i grup	3r
Tipus	Finalista
Centre	José Juan Ortiz

SUPERMAX I L'INCREIBLE ATAC DEL PROFESSOR MARIO

En una ciutat d'Espanya que es deia Sant Andreu de la Barca, un nou lladre i científic (a la mateixa vegada) va arribar a aquella ciutat i volia destrossar-la amb el seu últim invent: el GANG 2000 que fa tirar un raig que impacta a la terra, però SuperMax es va assabentar i va anar volant a per el professor Mario.

Llavors, SuperMax li va agafar el seu invent. El professor Mario va agafar un altre invent i es va fer gran. Ara el SuperMax era petit, però, més tard SuperMax li va agafar les seves ulleres -No veig!- va cridar el malvat. SuperMax també li va agafar l'arma i el va fer petit com el SuperMax.

El professor Mario va intentar escapar, però, el SuperMax es va plantar davant el professor Mario. El professor es va aturar i el SuperMax li va posar les manilles.

Finalment, el professor Mario va anar a la presó i el nostre superheroi va poder viure feliç.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte ja s'ha acabat!

FI

Nom i cognoms	Lena Kulik Marañia
Curs i grup	3r
Tipus	3r premi
Centre	Sant Andreu de la Barca

EL DRAC ENFADAT

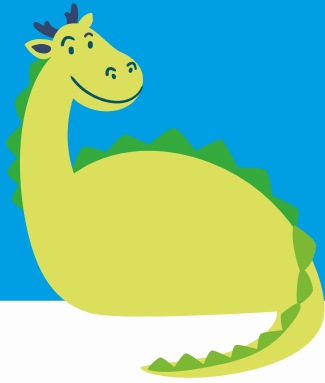
Un dia el drac enfadat
volia buscar menjar.

Va sortir a passejar
i es va trobar
un altre drac.

Es va desenfadar
perquè es va enamorar.

El drac es va desmallar
i la dragona el va salvar.

La dragona un petó li va donar
i es va convertir en amor de veritat.

ELS NENS/ES AMB COR

Hi havia una vegada un nen que es deia David i els seus amic eren la Vera, l'Elsa, el Mateo, el Genís i la Belén, i un dia van veure a gent llençant brossa al carrer.

El David tot enfadat va dir: -No m'agrada això! després anem a la platja i no podem gaudir d'un mar sense brossa!.
-És veritat!, va dir l'Elsa.

Després d'una estona, van arribar a la casa de l'arbre i entre tot el grup van discutir aquell tema. Després van anar a veure la tefe i van veure moltes guerres i la Vera va dir: -Hem de parar això!.

Van apagar la televisió i la Belén va dir: - I si anem amb avió i llancem medicines a la guerra?. - Sí!, va dir el Genís.

I quan van anar, van veure una família al mig de la guerra. Aleshores van adoptar a aquesta família i la van cuidar molt.

Mesos després, aquesta família va acabar sent la reina del país que estava en guerra. Quan va acabar el problema de la guerra, el Mateo va dir: -Jo a casa meva tinc una màquina que converteix la brossa en metall. - Sí! Tinc una idea!, va dir el David. Podem fer un refugi pels de la guerra. - Si!!! van dir tots i totes.

Tots 6 amb 8 anys van aconseguir un premi Nobel de Goldman, que és un premi Nobel del medi ambient, i el premi Nobel de la Pau.

I conte contat, la Pau ha arribat.

FI

Nom i cognoms

Vera Sánchez Pareja

Curs i grup

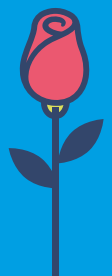
3r

Tipus

2n premi

Centre

Can Salvi

El Mar Preciós

El cavaller Sant Jordi i la princesa estaven a la platja, gaudint d'un dia a cridar, venia de lluny un monstre terrible, de color verd fosc i bufava foc. La gent de la platja va començar a sortir corrents de l'aigua i tots cridaven de por.

La princesa va demanar a Sant Jordi que es portés a tothom a fora de la platja, i que ell tornés. La princesa tenia una idea! Quan el monstre va arribar a la platja la princesa que sabia karate, va lluitar contra el monstre. La princesa va demanar a Sant Jordi que omplís la galleda de forma de castell d'aigua i que li llancés a la boca al drac per apagar el foc mentres ella lluitava contra el drac. El drac no podia amb la princesa, lluitava molt bé!

Després d'una estona, la princesa li va donar la mà a Sant Jordi i tots dos van fer una jugada que va acabar amb el drac. I es va fer màgia! El pintaungles groc que portava el cavaller i el vermell de la princesa, es van desfer, i a la sorra es va dibuixar la bandera de Catalunya, que va arribar fins al mar. Tota la gent, va veure com el mar es pintava de vermell i groc. Va ser realment preciós!

Fi

Nom i cognoms

Sergio Adarve Merodio

Curs i grup

3r

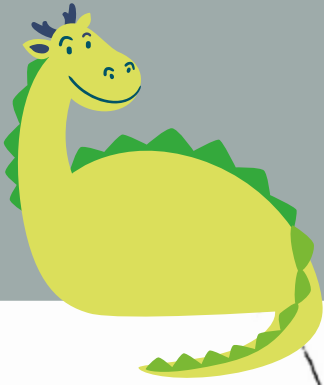
Tipus

1r premi

Centre

Josep Pla

Nom i cognoms

Daira Vázquez González

Curs i grup

4t

Tipus

Finalista

Centre

Sant Andreu de la Barca

Viatge a Egipte

Hi havia una vegada fa molts i molts anys, als Estats units, una adolescent que es deia Layla que volia anar-hi a Egipte. Però no volia anar sola, tot i així va trucar per telèfon al seu amic en Mario. En Mario va respondre que, li semblava bona idea. A continuació la Layla va encendre el cotxe i després va anar a la casa del seu amic el Mario. I quan tots dos ja estaven preparats, van anar-hi rumh a Egipte. Pel camí van trobar alguns dofins, tortugues i taurons inofensius. Més tard van fer una parada per si volien bucejar i veure els animals aquatics. S'ho van passar molt bé bucejant amb els animals marins. Aleshores van anar fent tot el recorregut fins que el vaixell va fer un soroll molt estrany. El vaixell no arrancava i el Mario i la Layla van haver-hi de baixar del vaixell per mirar a sota del vaixell, perquè pot ser s'havia encallat alguna pedra o algun animal. No van trobar res. El que van trobar va ser que ja no hi havia aigua i el que hi havia era sorra!

Ja estaven a Egipte! Van anar a uns lavabos públics. Es van treure els banyadors i es van posar la roba. Van caminar i caminar fins que van trobar a un senyor. Li van preguntar on estava l'apartament en lloguer perquè es quedarien uns dies allà. A l'apartament s'ho van passar molt bé perquè hi havia un parc aquàtic i van tornar a les seves cases amb salut.

I conte Contat, conte acabat!

EL MORT ESTIMAT.

Si estàs mort t'estimo amb el meu cor,
jo t'inc po, pero t'estimo amb amor.
Vindrà amb un ram de flors que fan olor.
Amb mi sempre estaves i sempre m'ajudaves,
i quan m'ajudaves a mi m'agradaves.

Quan estàs sota terra, t'estimo,
abraçant-te amb la mà dreta i l'esquerra.
Si ets un príncep, o una princesa
t'estimaré amb la mà estessa,
com ets un estel et veure al cel.

I sempre més et recordaré.

Nom i cognoms

Eneko Ruiz Carrión

Curs i grup

4t

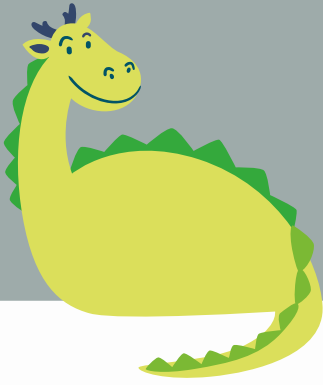
Tipus

Finalista

Centre

Àngel Guimerà

L'ATLETISME

L'atletisme és un esport,
que m'omple d'alegria el cor.
Hi ha molts obstacles,
com tanques i moltes rampes.
Tenim salt d'altura, de tisoires i de més,
i encara que els salts no m'agraden,
ho intento fer molt bé.
També faig amics del poble i de fora d'ell,
i encara que alguns no em fan el pes,
jo vaig a passar-ho bé.
I no oblidem d'agraïment als entrenadors
per ajudar-nos i animar-nos,
amb tot el seu esforç.

Nom i cognoms

Júlia Martin Ferrer

Curs i grup

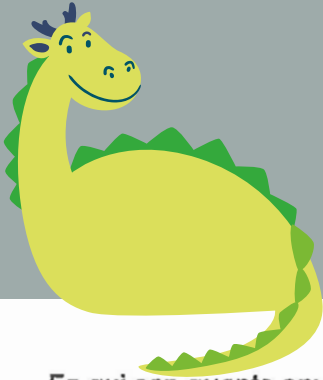
4t

Tipus

Finalista

Centre

Josep Pla

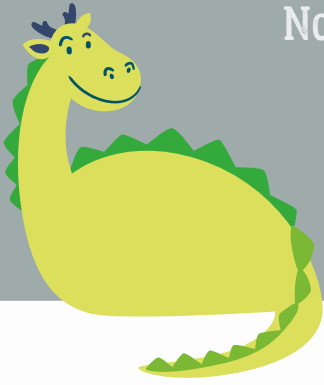
Fa qui sap quants anys, al 1932, a Birmingham, Anglaterra, hi havia bruixes. Als contes de fantasia, les bruixes sempre porten uns barrets negres de punta, i capes negres, i van muntades sobre pals d'escombra, però en aquesta història, no es tracta d'aquestes bruixes, es tracta de bruixes de debò. Les bruixes de debò fan feines normals, i s'assemblen molt a les dones normals, és per això que són tan difícils d'enxampar.

A continuació, hi havia una nena, l'Alexia, i la seva àvia, la Mercedes, vivien a Oslo, Noruega, però va arribar una guerra de Noruega contra Finlàndia, i van anar a viure a Anglaterra. Van arribar a un hotel molt bonic a Birmingham, però l'Alexia no sabia que hi havia bruixes. Per sort, la Mercedes sí que ho sabia, i li va explicar tots avantatges de com reconèixer una bruixa de debò. Per la tarda les bruixes es van reunir al saló de ball per fer la reunió. La reina va dir: - Gràcies al meu pla de l'antídot de l'acció retardada productora de ratolins aconseguirem pas liquidar tots els nens d'Anglaterra!- Una de les bruixes del primer rengle va dir: - Tots? No podem pas liquidar-los a tots!- La reina es va enfadar molt i la van rostir. L'Alexia va espigar tota la reunió, de bat a bat, però, desgraciadament una bruixa de l'últim rengle va ensumar l'olor de l'Alexia i li va dir a la reina que hi havia una nena. La reina va agafar l'Alexia i de cop i volta li va posar una goteta de l'antídot a a boca! L'Alexia es va transformar en un ratolí i va fugir del saló de ball i va anar a l'habitació de la seva àvia. La Mercedes va dir: - Uff, què t'ha passat?- I així l'Alexia va respondre: - Les bruixes m'han convertit en un ratolí. Després, al menjador, la reina va dir-li al cuiner que guardés l'antídot al prestatge de la cuina. Mentrestant, la Mercedes va escoltar la conversa i va dir-li a l'Alexia que es col·li a la cuina per agafar l'antídot i ho va aconseguir, també va posar una goteta de l'antídot en el menjar de tots les 84 bruixes, abans eren 85, però a una, la van rostir, per portar-li la contrària a la reina. I així va ser com l'Alexia va convertir a totes les bruixes en ratolins.

I conte contat, conte acabat.

Nom i cognoms	Abril Jiménez Barba
Curs i grup	4t
Tipus	Finalista
Centre	José Juan Ortiz

Nom i cognoms

Maria Díaz Jimenez

Curs i grup

4t

Tipus

3r premi

Centre

Vall de Palau

LA VIDA SUBMARINA

Avui he anat a un mar
L'he hagut de netejar,
i tot el fons marí
S'està morint.

He vist una tortuga
que necessitava ajuda,
tot això de la contaminació
necessita una solució.

El corall
s'assembla a un mirall,
també les esponges
que semblen taronges.

Els oceans estan descuidats!

Nom i cognoms

Dominick Campo Álvarez

Curs i grup

4t

Tipus

2n premi

Centre

Joan Maragall

EL RATOLILE

Un ratolí poca solta
que vivia a casa nostra
ens ha get per cuinar
un pastís que molt ens va agradar.
Ens va donar gastronteritis
i al ratolí no li va importar
per molt que tu l'abracis
ell es vol escapar.

Quan va arribar Nadal
el ratolí es va mudar,
quan va arribar l'estiu,
el ratolí era a Sant Feliu.

Quan va arribar la tardor,
al ratolí va tenir ardor.

Quan era l'hivern
el va visitar el govern.

Quan ja era primavera
el ratolí menjava peres.

Ostre s el ratolí
que viu molt feliç!

Nom i cognoms	Alan Moreno Giménez
Curs i grup	4t
Tipus	1r premi
Centre	Can Salvi

EL NEN QUE SALVA EL SEU POBLE

Fa molts anys, en un poble anomenat Aigüestoses, hi havia un nen que era molt diferent a la resta de nens i nenes.

Es deia Andreu. A ell li agradava molt l'aigua, per això sempre anava a donar-se un bany al riu.

Però un dia es va adonar que al riu hi havia menys aigua i no solament aquell riu sinó a tot els altres.

Va anar a la plaça del poble, però ningú el va creure.

El nen era conscient del que passava i els seus pares sí que el van ajudar.

Al nen i als seus pares se'ls va ocórrer diverses idees per estalviar aigua, però van esperar una setmana perquè els habitants del poble s'adonessin de la gravetat de l'assumpte.

Els habitants van demanar a l'Andreu que els expliqués les idees, que van aconseguir acabar amb la sequera del poble.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

L'AMOR I L'AMISTAT

Sant Jordi és especial, Sant Jordi ha arribat
entre llibres i roses tothom és estimat.

Jo et tinc al meu cap tot el dia pensant
si algun dia em donaràs una rosa molt especial.

Estic aquí asseguda imaginant la teva cara
amb un somriure tan bonic com el meu llibre preferit.

Fins aquí ha arribat
el meu poema estimat.

Nom i cognoms	Alba Izquierdo Tijeras
Curs i grup	5è
Tipus	Finalista
Centre	Can Salvi

Les vacances

Hi havia una vegada uns nens bessons que s'estimaven molt i jugaven i es divertien sempre junts. Eren inseparables. I va arribar un dia que el pare i la mare havien decidit anar a un bosc per les vacances. Quan van arribar, els nens van començar a jugar a fet i amagar.

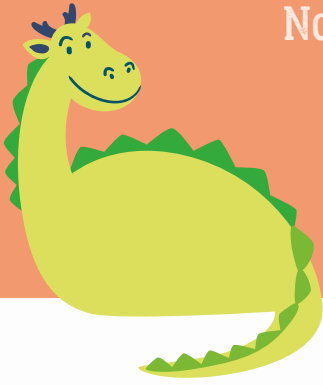
Van jugar una estona i ara li tocava agafar-la a en Robert. En Mike es va amagar tan bé que el Robert tenia por perquè no el trobava. El Robert va avisar als seus pares i tots tres van cridar: Mikel Mikel Volien que sortís en Mike.

Quan el van veure, tots es van enfadar amb ell perquè no havia sortit del seu amagatall per molt que el cridaven els pares. Finalment, en Mike va aprendre la lliçó: quan el cridaven i ja havia passat tanta estona, era perquè volien que sortís del seu amagatall, el joc havia acabat.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat aquest conte s'ha acabat.

Nom i cognoms	Hugo León González
Curs i grup	5è
Tipus	Finalista
Centre	Josep Pla

Nom i cognoms

Daniel Peña Pérez

Curs i grup

5è

Tipus

Finalista

Centre

José Juan Ortiz- MENCIÓ ESPECIAL

LA REINA I EL CAVALLER

Hi havia una vegada un drac que vivia en una cova i sempre tenia gana. En uns quants quilòmetres hi havia un castell on vivia molta gent, el rei i el cavaller.

En un principi, el drac només es menjava les ovelles que hi havia al castell. Però quan es van acabar les ovelles, van haver de donar gent del castell, i dia rere dia, el drac s'anava cruspint aquelles persones que els hi tocava per sorteig. Seguidament es van quedar sense gent, només quedava el rei, el cavaller i dues persones més del castell. Van agafar una ampolla i la van posar al terra i van girar l'ampolla. L'ampolla va començar a donar voltes i li va tocar al cavaller. El rei va començar a caminar cap el drac per acompanyar al cavaller. Quan el drac se l'anava a menjar, de sobte, va aparèixer una reina forta i valenta que li va salvar la vida, ja que amb la seva espasa va començar lluitar contra el drac fins que va acabar amb ell.

El cavaller li va donar les gràcies i es va interessar per ella. Li va preguntar d'on venia i com és que va saber de la situació que vivia el seu poble. Ella li va dir que un cavaller amic seu li va explicar que hi havia un drac malvat al que ningú s'atrevia enfrontar-se, i ella que mai es rendeix, va decidir anar a per ell. Així, després de molt parlar i conèixer-se millor, es van enamorar i es van casar.

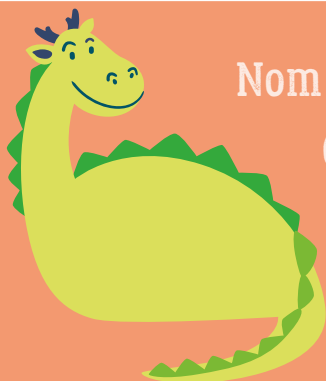
ELS DRACS LLEGENDARIS

Fa molt i molt de temps a Egipte on hi havia un rei i una reina al castell que tenien dos filles la Martina i l'Anna que volien ser amigues dels dracs i ser cavalleres però els seus pares no volen això.

Un dia la Martina i l'Anna van sortir de casa i van anar on vivien els dracs llegendaris. Els dracs es van espantar perquè van veure la Martina i l'Anna, però l'Anna va dir no us faré res i només vull ser la vostra amiga. Els dracs van acceptar però amb una condició si juren que no els fessin mal, ni dirien a ningú que estaven aquí. La Martina i l'Anna van acceptar i es van fer els millors amics.

Un dia va vindre una caçadora de dracs i era la Martina. L'Anna es va sorprendre que la seva germana era la caçadora de dracs. La Martina va dir "joestic treballant per a un equip de cavallers de Dubai". L'Anna va agafar els dracs i va anar a una altre part d'Egipte que era molt difícil viure pels humans.

L'Anna va sobreviure per ells i de sobte els dracs van parlar a l'Anna i li van dir "tranquil·la, per la teva valentia per a nosaltres et donarem el que vulguis". L'Anna va dir "vull que hi hagin molts dracs llegendaris". Els dracs es van multiplicar perquè tenien poders màgics i tot el món es va cobrir de dracs llegendaris.

Nom i cognoms

Doha Abaida

Curs i grup

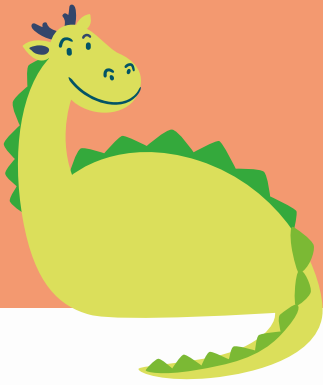
5è

Tipus

3r premi

Centre

Sant Andreu de la Barca

EL SOMNI OLÍMPIC

Hi havia una vegada una noia que es-deia Chloé, tenia quinze anys. Era d'un poble de les afores d'Andorra. A la Chloé li agradava molt la gimnàstica i ho feia molt bé. La van escollir per anar als Jocs Olímpics, però va passar una cosa que ningú esperava.

La Chloé va començar al primer aparell que era la barra, fins aquí tot bé, però tot va canviar quan va anar a fer el segon aparell que era terra. Va fer la seva rutina de tombarelles, rodes i ball, però quan va fer el doble mortal va caure i no es podia aixecar. Els metges li van dir que s'havia fet una lesió molt greu i que no podia competir. La Chloé va estar tancada a la seva habitació durant una setmana, perquè estava molt trista, pensava que mai més podria tornar a fer gimnàstica.

Va haver d'anar al traumatòleg molts mesos. L'únic que podia fer era rehabilitació i repòs. Després de dos anys de recuperació intensa, un dia va anar al metge i li va dir que podia tornar a fer esport. La Chloé es va posar molt contenta i automàticament es va posar a entrenar molt dur perquè el seu somni era participar una altra vegada als Jocs Olímpics i guanyar una medalla.

L'any següent, va participar en diferents competicions i es va classificar per poder participar una altra vegada en els JJOO. Va arribar el dia de la seva actuació en els jocs i la Chloé estava molt nerviosa i espantada. Es va posar a respirar a fons per relaxar-se, tal i com li havia dit el seu entrenador. Quan va començar la seva rutina es va sentir segura fins que va fer un doble mortal i.... ho va fer genial!

La Chloé estava molt orgullosa. Va anar fent les altres proves i totes van sortir bé. Quan van posar les taules de classificació la Chloé havia tret la nota màxima. No s'ho podria creure, havia quedat primera i havia aconseguit un rècord olímpic!

Nom i cognoms

Thais Cabrera Agudo

Curs i grup

5è

Tipus

2n premi

Centre

Joan Maragall

Nom i cognoms	Jiayi Pan
Curs i grup	5è
Tipus	1r premi
Centre	Vall de Palau

Una guerrera molt valenta

Hi havia una vegada, una reina molt bella, però no generosa, tenia un regne. Aquesta reina no tenia el seu rei, però sí que tenia una filla de cinc anys molt bonica, que es deia Ana.

Un dia l'Ana va anar a la reina i li va dir que ella volia ser guerrera. La reina es va enfadar dient-li que havia de ser una reina com ella, i que només els homes podien ser guerrers. L'Ana es va posar trista, perquè ella no volia ser futura reina, així que es va posar a entrenar com a guerrera sense que la seva mare ho sabés. Un dia la reina va veure l'Ana jugant amb una espasa de fusta, la reina es va enfadar, li va treure l'espasa de la mà i la va renyar. L'Ana va córrer a la seva habitació plorant. Però no es va rendir i va seguir entrenant.

Quan l'Ana ja tenia setze anys, un dia un monstre va infiltrar-se al regne, el va destruir i va matar a tots els cavallers. Just quan anava a matar la reina, l'Ana va aparèixer amb una armadura i una gran espasa. Va tenir una gran batalla amb el monstre, i finalment, el monstre va morir i l'Ana va salvar el regne i va ser considerada com la millor guerrera del territori. Conte contat, aquest conte s'ha acabat!

Nom i cognoms

Lucía Alonso Gutiérrez

Curs i grup

6è

Tipus

Finalista

Centre

Sant Andreu de la Barca

L'ONA I L'ILLA PERDUDA

En un país molt i molt llunyà quan encara semblava que ningú creia en la màgia , una nena molt i maca i dolça va demostrar que tothom té una mica de màgia al seu interior.

L'Ona es va llevar amb una actitud molt bona i amb pensaments positius de com aniria l'excursió. L'Ona va preparar la motxilla i pocs minuts va marxar. Quan va arribar l'autobús, L'Ona i la seva millor amiga Alcía van deixar les motxilles, van seure juntes a l'autobús i van començar a parlar.

En l'arribar tots es van sorprendre, aquella illa era preciosa! Tots van començar a córrer a saltar, a riure, a parlar... Tot era perfecte però per l'Ona no era així, ella volia més acció buscava alguna cosa especial, però no trobava res d'interès. Més tard, va decidir anar a buscar algo especial i emocionant. Tot seguit , va trobar un forat gran i tenebrós va decidir entrar. Dins, hi va trobar una cosa molt estranya una mica especial, era una petita ratolina que semblava que volés dir-li alguna cosa, però era molt difícil de saber exactament el que volia . Tot seguit , l'Ona va sentir una veu molt dolça i suau, venia de la petita ratolina! L'Ona es va quedar molt estranyada a l'escollir aquelles boniques paraules que li deia la petita ratolina.L'Ona va pensar que això que estava passant només era un somni, però no era així. Més tard , l'Ona va descobrir que tenia màgia i que realment el que volia la ratolina era una persona que estigui amb ella i que li ajudés a recuperar els seus poders . Era tan senzill com això, o almenys és el que pensava l'Ona .

— Això de què tingui superpoders és algo normal? — va preguntar l'Ona a la petita ratolina.

— És clar que si ! No et preocupis jo t'ajudaré, sé que en el fons ets una bona persona. Per cert! Sóc Nina, una petita ratolina amb poders, bueno... Ara ja no tinc superpoders, el Jaky un gos dolent, em va treure els meus poders i no sé si els podré recuperar — va exclamar preocupada la Nina .

— No t'amoïnes ! Jo t'ajudaré, aquest és el pla: Primer tu i jo farem una visita a casa del gos i ...

— vaig explicar abans que la Nina m'interrompis .

— No deixaré que facis això tan perillós, ho faré jo per tu — va dir la Nina amb seguretat.

Després d'uns quants moments, van arribar a casa del gos, i amb molt de valor la ratolina i l'Ona li van treure la bola màgica on el gos tenia guardats tots els poders de la gent. Més tard, l'arribar a casa de la ratolina van investigar la bola i de sobte va descobrir que ja tenia poders! Les dues amigues molt contentes van començar a ballar, a cantar. Així l'Ona amb tan sols nou anys va demostrar que tots tenim una mica de màgia al nostre interior. Aquest conte ja s'ha fos...

Nom i cognoms

Anoïk Vázquez Mulero

Curs i grup

6è

Tipus

Finalista

Centre

Vall de Palau

LA FREDA ABRAÇADA DE LA MORT

Pots plorar perquè se n'ha anat,
o pots somriure perquè ha estat.
Pots tancar els ulls i esperar,
o pots obrirlos i somiar.

El teu cor pot estar buit
perquè no el pots veure,
o pot estar emplenat
de l'amor que ha deixat.

Pots plorar, tancar la ment,
sentir el buit, i donar l'esquena,
o pots fer allò que a aquesta
persona li hagués agradat:
somriure, obrir els ulls i continuar.

La mort és el fi
del regal de la vida,
al principi pot fer mal,
però és la forma vital de viure.

Nom i cognoms

Abigail Valentina Basilio Mayhuire

Curs i grup

6è

Tipus

3r premi

Centre

Joan Maragall

DONES DE LA CIÈNCIA

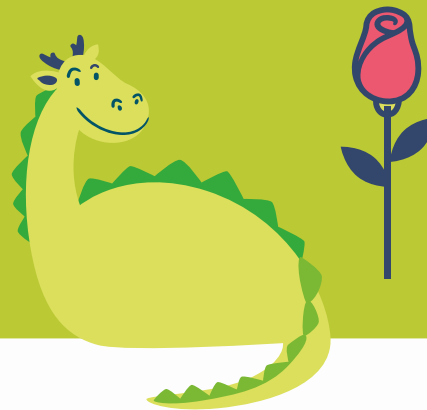
Van ser dones
que volien ser escoltades,
però, en canvi,
van ser menyspreades.

Van ser dones
amb molta intel·ligència.
Per això
hem de prendre
consciència.

Dones i homes
són iguals
i tots dos poden
ser brillants.

La igualtat
és important
per viure
amb tranquil·litat.

Nom i cognoms	Alba Carrasco Roldán
Curs i grup	6è
Tipus	Finalista
Centre	Josep Pla - ACCESIT 3r

ELS SOMNIS

Els somnis són desitjos que crea el nostre cor
uns diuen que no es fan realitat
i altres que si, si ho desitges amb amor.

El meu somni és que hi hagi pau arreu del món
i que les guerres no les pateixi tothom
que la felicitat i l'amor arribi al teu cor
perquè així et sentiràs molt millor.

Quan desitges un somni és com acaronar un estel
és la màgia que sents quan mires el cel,
és com un viatge fins l'infinit i molt més
i per molt a prop que estiguis, lluny et sents

Ni l'estel que il·lumina,
ni la coca dolça
és tan valiosa com el teu somni
i com la teva força.

Hi ha un munt de somnis que desitja la gent
que no cap a la teva ment.
Una llista interminable
on tots són viables
només hem de somiar
per fer-ho realitzables.

LA PRINCESA

Hi havia una vegada
una princesa no molt enamorada
d'un príncep valent
o això es creia la gent.

Ella molt és valia
però el pare per ella decidia.
Al drac es volia enfrontar
però el pare no la va deixar

A la seva família volia salvar
i pel seu poble lluitar
fins que un valent cavaller
que segons ell ho havia de ser.

Com Sant Jordi s'anomenava
i amb l'espasa i l'escut a ell s'enfrontava.
Ell a tots va enamorar
menys a la princesa que la va adormissar.

Nom i cognoms

Lucia Toscano Contreras

Curs i grup

6è

Tipus

Finalista

Centre

José Juan Ortiz - ACCESSIT 3r

ÉS QÜESTIÓ DE TEMPS

És qüestió de temps
que els teus perdons ja no serveixin per res.

És qüestió de temps
que la meva mirada ja no s'enfoqui en tu.
Ja veuràs que el temps ho cura tot,
però a tu et farà una ferida molt gran.

És qüestió de temps
que la culpa s'apoderi del teu orgull.

És qüestió de temps
que la olor ja no estigui a la teva jaqueta,
que els meu somriure ja no estigui a la teva memòria,
que la seva cara ja no et recordi a mi.

És qüestió de temps
que m'oblidis, però abans ho faré jo,

perquè tot és qüestió de temps.

Nom i cognoms

Zaira Sofia Izquierdo Loza

Curs i grup

6è

Tipus

2n premi

Centre

Can Salvi

Nom i cognoms	Noa Justicia
Curs i grup	6è
Tipus	1r premi
Centre	Àngel Guimerà

IGUALS O DIFERENTS

Ella és Melanie, una nena normal i feliç que sempre es sentia segura amb ella mateixa fins al seu primer d'ESO, va ser molt difícil per ella, i encara ho és!

Tot anava normal però sempre estava aquell grup de quatre que no paraven de molestar-la. Ella no li posava res d'atenció, però tot va canviar i ja no se sentia bé amb ella.

Cada nit plorava a la seva habitació i no deia res als seus pares per por d'allò que li poguessin dir. Tothom deia que era molt lletja, que no servia per res, que era una nosa per a tots... Els comentaris es van estendre i fins i tot, les seves millors amigues li deien. Res l'animava!

Va canviar tot d'ella, la seva personalitat, la forma de vestir... tot! Perquè ella pensava que així li podria agradar a la gent i que no li haguessin de dir mai més el que li deien, però no va ser així, tots la veien molt estranya perquè, aquell estil no anava amb a ella, a part d'això, li deien coses més lletges encara; ja no sabia què fer i es va rendir. Va pensar: Crec que ja és l'hora de dir-li els pares... NO AGUANTO MÉS!

En arribar de l'institut, al migdia, li va dir:

-.Hola... ! Si no us importa, m'agradaria parlar una mica sobre un tema... Bé, ja sabeu no?

Els pares la van mirar estranyats ja que ella sempre es mostra molt feliç i alegre encara que, per dins estigués totalment destrossada.

Va confiar en sí mateixa i amb tota la seva seguretat va dir-los tot el que estava patint. Els pares es van quedar bocabadats amb la notícia i li van dir:

-. Melanie, tu has de ser tu, i no t'ha d'importar l'opinió dels altres.

-. Però això no és tan fàcil com creieu! Va dir ella.

Al dia següent, en arribar a casa seva, li van trucar d'una agència:

-.Sí...? Hola! D'on em truquen?... En serio? ... Esperí un moment!

Exacte, li van trucar d'una agència de modelatge i, li van dir que era molt bonica, que sí o sí la volien en la agència però, sabia que necessitaria l'autorització dels seus pares.

-. Mare, pare! Mare, pare!... Això és important!

-. Què passa?

-. No us el podeu creure! M'han trucat d'una agència de modelatge. M'han dit que sóc molt bonica i que em volien allà.

Sense parlar més, els pares li van dir que sí perquè s'animés una mica, ja que mai sabia sentir segura amb ella i era el moment de guanyar més autoestima.

Ella es va posar molt feliç, va donar-li una abraçada molt gran als seus pares i, en arribar a l'institut, va explicar a tothom la gran notícia. Tots es van morir d'enveja! Per més que l'intentaven no s'ho creien.

Melanie va créixer molt com a persona, va fer reflexionar amb tots i va fer entendre que tots som iguals i

no hem de fer sentir inferiors a les persones pel seu físic, dificultat o pensament.

HEM DE SER LLIURES SOTA EL PARAIGÜES DEL RESPECTE!

EL QUE FAN AMB ELS CONILLS

Hi havia una vegada un conill blanc, que es deia Menta.

En Menta vivia a un bosc proper a un lloc on es fan experiments amb animals per provar productes de cosmètica, entre altres coses.

Un dia quan Menta estava descansant al bosc, uns científics el van capturar i el van portar al laboratori. Allí va veure a molts conills que estaven cridant del dolor per totes les coses que li havien posat, per provar si funcionaven bé. Menta es va espantar molt i va intentar escapar, però no ho va aconseguir. Després el van portar a una habitació on li van posar una crema que suposadament tenia que rejuenir la pell, però això li va cremar la pell, llavors li van posar unes gotes pels ulls, però això a provocar que se li posessin vermells, per últim els científics volien que el conill fós blau, després li van injectar una injecció que el va posar blau, llavors un grup de manifestants van entrar al laboratori i es van emportar a tots el conills mentre que deien "Els no són un experiment!".

Van alliberar a tots els conills a un bosc, Menta va a tornar a casa seva molt feliç. I sense el pensament que el tornarien a capturar.

Nom i cognoms

Lizzeth Encina Insaurrealde

Curs i grup

1r ESO

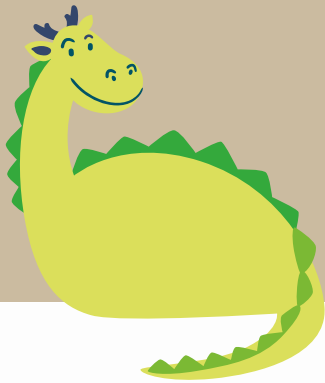
Tipus

2n premi Narrativa

Centre

INS Montserrat Roig

Nom i cognoms

Andrea Molina

Curs i grup

1r ESO

Tipus

1r premi Narrativa

Centre

INS El Palau

Sant Jordi

Hi havia una vegada, una noia que es deia Georgina, que era la filla del rei. La Georgina era una noia: tímida, amable, valenta, intel·ligent... I, no tenia gaires amics. Encara que no volia, havia d'anar cada dia a l'escola perquè els seus pares volien que socialitzés i fes amics, però ells no sabien res del que passava allà. Cada matí, quan la Georgina anava a l'escola, l'insultaven i li deien coses lletges perquè era la filla del rei i perquè treia bones notes. Un dia, un company la va insultar i ella ja no podia aguantar més i va contestar que la deixessin en pau. Des d'aquell moment, tots els companys van fer-li la vida impossible.

Al cap d'un temps, va arribar un drac a la ciutat i es va emportar tots els animals i el menjar que hi havia. Més tard, el drac va tornar i va dir que si el poble no li donava més menjar, no se'n aniria mai i que es menjaria a tothom que veiés. Aleshores, el rei i la reina van fer unes urnes amb tots els noms dels ciutadans, per fer el sorteig de la persona que s'entregaria al drac. Els companys de la Georgina van fer trampes de manera que, al sorteig, sortís el seu nom. I efectivament va ser així, però de sobte, quan van dir el nom de la Georgina, la seva germana es va presentar voluntària. Quan va arribar el drac, la germana de la Georgina, es va entregar al drac i tots dos van marxar a la caseta on vivia el drac. L'endemà, la Georgina va escapar-se de casa per anar a salvar a la seva germana. Va caminar molts dies desesperada per trobar a la seva germana i finalment va trobar la caseta on vivia el drac.

La Georgina va entrar a la caseta, va veure que el drac estava adormit, va agafar a la seva germana i va intentar marxar. Però, seguidament, el drac es va despertar i les va perseguir una bona estona fins que la Georgina va trobar una espasa a terra i va matar al drac. A continuació, va arribar un cavaller enviat pel rei per matar al drac, però com que ja estava mort, va donar a les germanes el seu cavall com a regal. Finalment, les germanes van viatjar amb el seu cavall descobrint el món i mai no les van tornar a veure.

LES LLÀGRIMES D'UNA ROSA

Aquesta tarda jo estava enfonsada en la meva lectura, diària i plena de paraules i frases molt sàvies.

Malauradament m'he acabat el llibre. Ara com em distrec? Pensant, vaig aixecar el cap i les estrelles m'intentaven cridar l'atenció; però no, no ho van aconseguir, ho va aconseguir una petita rosa vermella com la sang i brillant com una bombeta.

Em vaig donar compte de que tenia unes gotetes i li quedaven molt maques, semblava que plorava.

Al dia següent vaig fer la meva rutina diària i vaig anar una mica adormida. Com sempre la meva amiga va estar esperant-me a la porta de l'institut quan la vaig veure se'm va il·luminar la cara, quan anava cap a ella em vaig xocar amb un noi. Era molt guapo, moreno, amb els cabells negres, curts i amb un pentinat molt bonic. Tenia uns ulls com el carbó i no era ni molt alt ni molt baix.

- Perdó - vaig dir. Però ell només em va mirar seriosament, em va dir que no passava res i se'n va anar.

Quan se'n va anar la cara de la meva amiga va aparèixer a un pam de la meva.

- No em diguis que... - va dir.

- NO! - Vaig dir-li tallant la seva frase.

Després de les sis hores vaig tornar cap a casa i em vaig trobar el noi amb una rosa. Em va veure i me la va donar.

Nom i cognoms

Romaissa El Boutaybi

Curs i grup

2n ESO

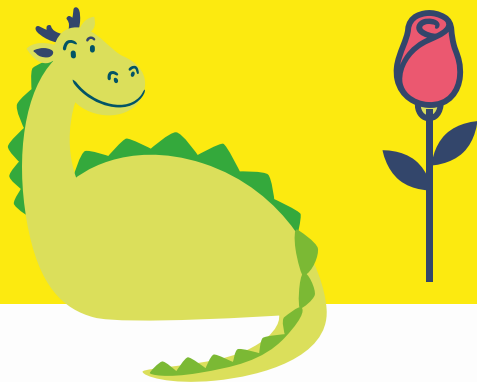
Tipus

2n premi Narrativa

Centre

INS Montserrat Roig

Black swan

El so de la música que en algun moment li havia semblat bonic, ara només era un so molest que li ressonava al cap sentint com la perforava. Per dins estava decebuda i trista de si mateixa, perquè al final allò que ara li semblava un incordi en algun moment li havia salvat la vida i li havia fet desfer-se d'aquella sensació que l'ofegava.

En algun moment, sense saber com ni quan, deixa de ballar per apartar-se del grup i recollir les coses per sortir corrents de l'escola. Corria sense pausa pels carrers, sent mirada per les poques persones que transitaven els carrers a aquella hora, ja que tothom havia d'estar a classe o a la feina.

Ella, a diferència de les altres persones, no caminava lentament mentre es plantejava la situació per la qual hauria d'estar passant aquella noia que corria desesperadament fins a aparentment cap destí.

Voldria ser d'aquelles persones que, segons ella, després de les seves obligacions, o fins i tot durant elles, podien continuar gaudint de la passió que sentien per alguna cosa, igual que la que ella va sentir alguna vegada per la dansa i per la que ara no sentia res més que... res.

En el moment en què va tornar a ser conscient del que feia va veure que s'estava dirigint cap al riu Han Sabia per què havia anat cap allà, perquè era la primera vegada que sentia que no podia continuar gaudint de la seva passió, però, tot i això, observar el riu sempre li havia portat pau.

I Al final en arribar a la vora del riu va poder veure la inscripció que algú havia gravat en aquella pedra amb l'esperança que cap persona sentís mai el mateix que ell. "Camino sense rumb i em perdo en el camí, encara que. No pugui sentir cap so, encara que senti que m'està matant. Encara que tracti de lluitar, però em sembla que estic al fons del mar, encara que cada moment se't converteixi en una eternitat, sempre podràs nedar".

Nom i cognoms	Aina Burcio
Curs i grup	2n ESO
Tipus	1r premi Narrativa
Centre	INS El Palau

Nom i cognoms

Paula Guerra i López

Curs i grup

3r ESO

Tipus

2n premi Narrativa

Centre

INS El Palau

HAVÍEM FET HISTÒRIA

Ara us explicaré la meva vivència on amb ajuda de la meva companya Paula, vam poder robar una cosa mai vista fins ara. Però abans de tot, aquesta història comença amb aquelles dos grans portes blanques.

Vam passar l'entrada d'aquell gran palau, tothom se'ns va quedar mirant, però no sabíem qui eren, ja que les nostres cares estaven tapades per màscares. Vam endinsar-nos a dins d'aquella sala, les mirades es van desviar cap a la meva companya, això significava que havien caigut en la nostra primera jugada, desviar l'atenció de tots en la meravellosa dona del vestit vermell. Ella era la meva millor amiga des de petits, sempre havien treballat junts en els robatori, però aquest era el més arriscat. Estàvem rodejats de polítics, agents, famosos i podria dir que algun príncep també hi era. Tot això per una única raó, l'hora de la subhasta dels tres grans objectes d'un valor inimaginable. Seria aquella mateixa nit on nosaltres robaríem la joia més important. Sense que ningú em mires, em vaig canviar la corbata i una mica els cabells per convertir-me en un altre cambrer. Vaig buscar a la Paula i li vaig fer una senya i ja va saber que començava el pla. La meua companya va agafar a l'objectiu i el va portar al centre de la pista de ball. Volíem distraure a la gent perquè jo pogués anar-me'n i poder colar-me pels tubs de ventilació de la cuina. Una vegada vaig ser-hi vaig anar fins arribar a l'únic lloc sense càmeres d'aquest palau, el lavabo de dones allà vaig escoltar com la porta del bany s'obria. La subhasta començava en deu minuts, menys dels que disposava. Sense perdre més el temps, vaig anar directe a l'ascensor. En arribar al meu destí, vaig picar i es van obrir les portes, es necessitava una clau, però no em feia falta, ja que vaig poder aconseguir una còpia. Semblava que gairebé tot estava sortint bé, però en voler creuar la cantonada d'aquell passadís, vaig sentir unes rialles de lluny. Pel que semblava, hi havia guàrdies. Enganxat a la paret, vaig intentar pensar amb velocitat, necessitava un moviment de distracció. Vaig caminar amb seguretat cap a ells, es van quedar callats, van treure les seves armes i em van apuntar de seguida. Però les van baixar en veure que només era un simple cambrer. Els vaig dir que ja era l'hora de la subasta. Van dirigir-se a la porta per obrir-la, fins que es van adonar que alguna cosa estava malament, no podien donar les claus a un cambrer, ja que obririen on són les peces valuoses. Quan es van adonar del fet van treure les seves pistoles, però era massa tard, ja les havia agafat abans que ells i els apuntava a tots dos. Els vaig obligar que m'obrissin la porta. Vaig agafar el que volia per robar-ho. Seguidament, vaig tancar la porta deixant-los allà dins.

Sense pensar en res més, em vaig dirigir al meu punt de trobada amb la Paula, ella ja era fora, així que va agafar el cotxe i se'n va amb la peça robada. De sobte, estaven reunint a tothom a la sala principal, així que em vaig dirigir a la cuina per sortir. Al final, tot havia sortit bé, perquè quan vaig arribar a casa, em vaig trobar a la Paula amb la corona de diamants, posada al cap. Aquesta corona era molt valuosa, ja que va estar guardada generacions en generacions i ara nosaltres la teníem. El nostre objectiu del robatori sempre havia estat guanyar diners amb aquella joia per poder donar-los als que més els necessitaven. Era injust que els rics tinguin tant i que els que no ho són tan poc, però a partir d'aquell moment tot havia canviat, ara la gent tindria la nostra ajuda. Es podia dir que havíem fet història.

Nom i cognoms

Meritxell Rodriguez Pastor

Curs i grup

3r ESO

Tipus

1r premi Narrativa

Centre

INS Montserrat Roig

Sant Jordi a l'hivern

En un petit poble anomenat Sant Jordi situat dins d'un bosc envoltat de grans muntanyes recobertes de neu.

L'hivern en aquell petit poble no era solament una estació de l'any, era com entrar en un somni de fades: casetes petites amb els teulats de fusta. Els carrers plens de llumetes de colors nadalencs i gent de dalt a baix acabant de comprar els últims regals per aquestes festes.

Al centre del poble hi ha un gran castell també recobert de neu. Es deia que dintre hi ha un tresor màgic que era protegit per un gran i feroç drac.

Durant l'hivern, quan la neu cobria el terra i el vent xiulava entre els arbres, la llegenda del drac prenia vida en la imaginació dels habitants de Sant Jordi.

Un any, durant l'hivern més fred que s'havia presentat en generacions, un valent jove anomenat Marc va decidir enfrontar-se al drac i reclamar el tresor per al poble. Marc havia crescut escoltant les històries del drac i el seu tresor, i ara sentia que era el seu deure fer alguna cosa al respecte.

Amb una espasa a la mà i el cor ple de valentia, Marc es va armar de valor i va entrar dintre del castell, on sol hi havia fosc i massa fred. Cada pas que donava ressonava als passadissos buits, i ell mateix podia escoltar el seu propi eco perdre's per ells.

Finalment, va arribar a la sala més gran del castell, on brillava amb molta intensitat un gran cofre. Però abans de poder apropar-se massa, va aparèixer l'ombra del terrible drac, els seus ulls el miràvem amb fúria.

La batalla va ser èpica, el so de l'espasa ressonava per tot el castell. Marc va lluitar amb totes les seves forces, esquivant les flames de foc del drac i intentat donar-li el cop definitiu. La suor i la sang es barrejaven al seu front mentre lluitava per sobreviure.

Però Marc no estava sol. Des de les muralles del castell, els habitants de Sant Jordi observaven amb esperances, enviant-li forces amb els seus pensaments. Amb la seva valentia, Marc va aconseguir derrotar al drac i arribar al tresor.

Però en lloc de prendre'l per a ell mateix, va decidir compartir-lo amb el seu poble, donant-li part dels diners a qui més ho necessiten i utilitzant diners per millorar les defenses del poble contra futurs perills.

Des de llavors, cada hivern, els habitants de Sant Jordi celebren la valentia de Marc i la màgia de la temporada, recordant la història del jove que va desafiar el drac per portar-los esperança i felicitat. I tot i que l'hivern pugui ser fred i fosc, la calor del seu esperit quedarà en els cors de qui ho recorden.

LA HISTÒRIA SENSE FI

Madurar és tan incoherent com la vida i la mort, aquests dos termes tan relatius, un dona experiències, etapes, sentiments; l'altre, en canvi, dona la pau, la pau infinita. Totes dues es necessiten perquè l'altra tingui el seu moment d'esplendor, però, no obstant això, no tothom la rep igual, hi ha gent que no està disposada a acceptar la mort, i, en canvi, hi ha persones que van a la seva recerca.

Quan neixes t'adones que et queden un munt de coses per viure i experimentar, que no entens certs conceptes com per exemple perquè has d'anar a l'escola sis hores cinc dies a la setmana o el fet que no et deixin jugar tot el dia a la videoconsola. Creixes i llavors és quan arribem al moment vital de l'adolescència, quan ja t'encaixen segons quines coses, quan ja prens decisions importants, quan poses sobre la taula totes les possibles opcions respecte a què vols ser de gran... Aquí entens realment que ja no ets tan petit.

Vas vivint i gaudint experiències úniques, dates i moments inoblidables, persones que sempre quedaran per al record... Sembla que tot passa com si fos una pel·lícula, a càmera cada cop més ràpida, ets incapaç d'encarar-te cap al futur, ni tan sols de viure el present amb tot allò que tens.

Vas sumant aniversaris i, a poc a poc, pesen cada vegada més. Ara et pares a pensar en tot el que has fet a la teva vida, en tots aquells «l'estimo» o adeus que vas dir i a quines persones, en totes aquelles abraçades imaginàries que no vas donar pel fet de no estar segur, per tots aquells sentiments que vas pensar i que mai vas proclamar. Aquest és l'instant on et preguntes "He aprofitat el moment?". I sí, la vida podem comptar-la en centúries, anys, mesos, setmanes, dies, hores, segons..., però la vida són etapes, són moments, són records i sobretot és una.

No tot queda aquí, encara que ho sembli no hi ha un final infinit, després de la vida hi ha la mort, això està clar, però tothom està preparat per viure, gaudir, i deixar-se portar per la mort?

Nom i cognoms

Marina Castro Delgado

Curs i grup

4t ESO

Tipus

2n premi Narrativa

Centre

INS Sant Andreu de la Barca - EXAECUO

El present és el millor record

A un poble perdut pels boscos blancs dels Pirineus, allà on fa massa fred per sobreviure l'hivern, hi viu una civilització mil·lenària que mai ha vist una moneda. S'hi troba tan perduda entre la neu que mai ha estat colonitzada o ha patit cap invasió; es manté igual que des de fa milers d'anys. No saben de cap forma de govern alternativa, que tantes guerres ha causat al nostre món; simplement canten junts al voltant de fogueres, ballen per celebrar el naixement d'un nadó, fabriquen productes artesanals i els venen, sense lluitar per expansions, propietats o tractats abusius. Ara, el que és important és que no es compren coses mitjançant l'intercanvi de productes, sinó de records. Com més important i significatiu és el record, més val.

Un home l'únic propòsit del qual era fer feliç a la seva família i ajudar-los a subsistir, va proposar-se vendre els seus records més estimats per tal de no perdre un altre fill a les urpes del mortal hivern. En arribar a la cabana de la sàvia, que era la humana més vella de la tribu i, per tant, qui recopilava els desitjos més íntims, l'home pensà en quins serien els records que li donaria. Quan l'anciana, amb les seves mans de pergamí, va acaronar-li el cabell per extreure els seus records, que sonaven com la melodia més dolça cantada pels ocells durant un dia assolellat d'estiu, va veure'ls per última vegada com si fos un mural decoratiu: el seu fill més gran, el primer, el que despertà tot el seu instint paternal, dormint com un animaló entre els seus braços; la mateixa escena amb cadascun dels quatre fills que havia vist néixer... També el dia que la família de la mare dels seus fills i la seva van començar a viure a la mateixa barraca per segellar el seu amor, o el dia que la seva filla va fer-lo veure que era la millor caçadora del poblat quan va proveir tota la família amb carn per l'hivern sencer... L'home començà a plorar, penedint-se. "No pateixis", va dir la sàvia, "la millor part encara no has tingut temps d'oblidar-la, perquè no ha passat. Viu cada riure al màxim, perquè no els sentiràs per sempre." L'home la mirà confós, però ella només li somrigué. "El present és el millor record, perquè no el pots oblidar.", li va aclarir.

A poc a poc, la seva memòria quedà buida, només amb la informació suficient per recordar-se del camí a casa. Caminà com una ànima en pena, carregat de pells, carn i fruits, sense saber quin era el seu propòsit inicial. En obrir la porta va veure una dona preciosa envoltada de tres nens petits. Ella, que sabia d'on venia, s'apropà i li acaricià la cara com ho havia fet des que es van conèixer. No va escaure cap «t'estimo» perquè l'home ho sabés. Potser havia oblidat com es van conèixer, però mai oblidaria com estimar-la, perquè això ja ho portava après al cor. Mirà a les criatures, i, en fer contacte visual amb una de les nenes, va saber que els estimava amb bogeria tot i no recordar-ho. "Regalaria el meu record més bonic per tal de veure'ls riure així per sempre", va pensar, sense saber que això mateix era el que acabava de fer.

Nom i cognoms

Aina Chaves Mesa

Curs i grup

4t ESO

Tipus

2n premi Narrativa

Centre

INS El Palau - EXAECUO

Nom i cognoms

Laia Hernández González

Curs i grup

4t ESO

Tipus

1r premi Narrativa

Centre

INS Montserrat Roig

No finit

Un, dos, tres. Van ser els xiulets que van sonar abans que desconnectessin la màquina que mantenia al meu cos amb vida i els records de tu encara eren presents en cada porus de la meva pell i en cada cèl·lula del meu cos.

El nostre amor estava fora de l'abast de les ments humanes anheloses de coneixement, perquè continuava viu encara que cap dels nostres cossos romanguessin físics en aquest pla. El nostre amor el continuava envejant el sol, i recordant les mateixes estrelles que tu em vas fer veure, perquè el nostre amor no era només d'una vida, i les nostres ànimes en un altre moment es retrobarien.

Perquè et vaig estimar... Em vas estimar... D'una forma tan plena, tan pura, tan inefable... Que no podria tractar-se de la casualitat d'una única vida.

Va ser una nit de gener, que la teva ànima va demanar a crits escapar del teu cos, perquè encara que el teu amor per mi podia amb tot, no va poder amb les teves cicatrius encara sagnants. I un simple pas cap al precipici va fer que el teu cor deixés de bategar.

El meu cos no se'n va anar amb tu, però la meva ànima ja era teva abans que decidíssis partir. Jo no et vaig estimar amb els ulls o el cap, et vaig estimar amb l'ànima. En consegüent, quan el teu cos va deixar d'existir aquí, la meva ànima se'n va anar amb ell, romanent jo viva, però sense motius pels quals fer el meu cor bategar.

És per això, que després de l'abstinència del teu riure i la simfonia de la teva veu, el meu cos va necessitar dibuixar unes últimes pinzellades als meus braços amb aquell afilat metall.

Van recórrer cada extrem de les meves extremitats, i es van perdre entre els pèls que anteriorment havien estat recorreguts per les teves mans. L'escena que vaig formar era esquinçadora, però ni un miserable àpex de penediment va ressorgir de dins de mi. El quadre que vaig acabar formant va ser mancat d'empatia i buit de vida, i la falta de llum en la banyera no feia res més que accentuar la solitud que jo sentia per dins. Els crits dels meus pares i el so de les sirenes no es van fer trigar, però no van poder apaivagar la immensa pau que sentia dins de mi.

L'ambulància va recórrer els carrers sota la nit estrellada, que no feia res més que sentir-se petita sota les meves pinzellades i el nostre art.

Les meves constants eren cada vegada més febles, i els últims xiulets van començar a sonar. Els metges no hi havia res que poguessin fer per a salvar a un cor que ja feia mesos que havia deixat de bategar, i em van desconnectar deixant-me anar, sense saber que jo anava a tornar a tu.

Perquè el nostre amor no va ser suficient per a fer-nos romandre en aquesta vida, però seria el necessari per a fer-nos viure milers més.

Nom i cognoms

Laia Caro Moreno

Curs i grup

1r ESO

Tipus

2n premi Poesia

Centre

INS Sant Andreu de la Barca

LIM

Un dia ens vam conèixer,
al següent ja era amistat.
Tres infants inseparables
mentre els anys ja eren passat.

Tenen set i no es separen.
Viuen juntes al seu món,
ple de monstres, nits i fades.
LIM es posen com a nom.

Creixen juntes molt alegres.
A cinquè van arribant.
Les velles amigues tornen.
Malament ho passaran.

Un any serà molt dur,
l'ara a sobre, ens separen
no ens deixen estar juntes,
la nostra autoestima acalaren.

El curs va passant
i no estem juntes.
Ja ens estem fartant,
no tinc més dubtes.

L'amistat sempre guanya,
sobre el que et fa patir.
Sigues tu que ells són família
amb molt amor per repartir.

Nom i cognoms

Gerard Guimerà Apaolaza

Curs i grup

1r ESO

Tipus

1r premi Poesia

Centre

INS Montserrat Roig

La contaminació

A Catalunya hi ha moltes contaminacions
Els rius es transformen en abocadors
El terra està ple de construccions
i els murs s'utilitzen com a grans contenidors.

L'aire està ple d'avions
i el cel molt s'embruta.
El soroll molesta els animals
Deixant sols llocs de ruta.

L'agricultura mal feta els camps destrossa
amb pesticides contaminen la riba
Després el cultiu s'embossa
i el menjar contaminat arriba.

Entre tots hem de contribuir
per poder salvar el planeta.
Si tots ajudem
la Terra sencera està neta.

LA ROSA

Jo voldria en un pom
una rosa de cent fulles,
d'un color roig com la sang
i de fulles punxegudes.

A l'abril la colliré
Oh la rosa de cent fulles!
I a Sant Jordi la duré
cavaller de Catalunya,
d'un color roig com la sang
i de fulles punxegudes.

Oh cavaller de Catalunya!
A Sant Jordi la duré
i amb ella aniré
pel llibre del cavaller.

Nom i cognoms

Zainab El Aissaoui Assou

Curs i grup

2n ESO

Tipus

2n premi Poesia

Centre

INS Montserrat Roig

Nom i cognoms	Ainara Pérez Mateo
Curs i grup	2n ESO
Tipus	1r premi Poesia
Centre	INS Sant Andreu de la Barca

EL CRIT

En un món de guerres i jocs de poder,
on la pau s'esmuny, és temps de saber,
que les batalles no porten més dolor,
i la veritable victòria és un somni en flor.

Les fronteres tracen línies d'incomprensió,
separen cultures, neguen la unió.
Els interessos dels grans governants,
són la raó d'un món sotmès al tirant.

Darrere dels discursos de justícia i honor,
s'amaguen les veritats amargues, sense color.
Els jocs geopolítics fan marionetes dels pobles
i els somnis de llibertat són només cobles.

Però entre els murs de la història esquerra,
sorgeix la veu de la pau, que no es rendeix.
És el temps de dir prou a les guerres sense sentit,
i construir un món on la pau sigui el crit.

Sant Jordi

Les roses roges, símbol d'amor etern i passió,
llibres, els millors portals de la imaginació.
La llegenda de Sant Jordi fa a la gent somiar,
amb cavallers i dracs que els fa voler estimar.

Amb cada rosa i llibre que canvien,
un trosset de món en ells confien.
Que Sant Jordi ens taqui d'estimar sense mesura,
i a seguir llegint, per sempre, amb passió pura.

Nom i cognoms	Claudia López Biel
Curs i grup	3r ESO
Tipus	2n premi Poesia
Centre	INS Montserrat Roig

Nom i cognoms

Noelia Sánchez Pérez -Serrano

Curs i grup

3r ESO

Tipus

1r premi Poesia

Centre

INS El Palau

Uns versos

Et trobo a faltar.
Els teus ulls de mar,
el somriure resplendent,
com em miraves dolçament.
Les teves mans càlides
que omplien tardes pàl·lides.
Sentir el batec del teu cor
per així curar el meu dolor.
Però s'ha acabat,
ben lluny has marxat.
Em queda el teu record
i un últim acord:
<<Tu que tens recursos diversos,
dedica'm uns versos.
Que parli de nosaltres;
tu i jo, no calen altres>>.
Cos i ànima hi he posat,
però encara no he trobat
la manera de narrar
tot el que va passar.
Totes aquelles nits
sense el cor ferit,
i tots aquells dies
que al teu costat em volies.
I ara em desperto de matinada
creient-me encara la teva estimada.
I em poso a plorar
perquè sé que mai tornarà a passar.

Nom i cognoms	Lucia Izquierdo Tijeras
Curs i grup	4t ESO
Tipus	2n premi Poesia
Centre	INS El Palau

UN MONSTRE INTERIOR

Soc el meu pitjor enemic,
l'ansietat m'invaïeix el cos
i em domina fins l'últim os.
Algú m'aixafa el pit
i només ha caigut la nit.

Soc el meu pitjor enemic,
la meva ment em traeix
i la por només creix.
Em sento molt sola,
però hi ha una mà que em consola.

Soc el meu pitjor enemic,
em faig moltes preguntes
i estic tota plena de dubtes.
Penso si soc suficient
o si estic al lloc adient.

Soc el meu pitjor enemic,
la gent s'allunya de mi
i si m'apropro s'allarga el camí.
Les veus a les esquenes,
obren ferides i porten penes.

Estiren de mi cap a fora
i sento que surto de l'ombra .
Per fi el monstre s'adorm
i la llum guanya a la foscor.
I sí, soc el meu pitjor enemic.

Valenta

Em sembles valenta,
per tots aquells cops que et vas aixecar,
encara quan no trobaves sentit per continuar.

Em sembles valenta,
per totes les batalles mentals que vas superar,
encara quan mai no les vas poder explicar.

Em sembles valenta,
perquè vas continuar somrient,
fins i tot quan et vas sentir impotent.

Em sembles valenta,
perquè vas decidir enfrontar-te a les teves pors,
a superar-te cada dia.

Em sembles valenta,
perquè vas aprendre a estimar-te,
a valorar-te.

Em sembles valenta,
per totes aquelles vegades que no et vas quedar indiferent.

Nom i cognoms

Erika Alonso Quijada

Curs i grup

4t ESO

Tipus

2n premi Poesia

Centre

INS Montserrat Roig - MENCIO ESPECIAL

Nom i cognoms

Alison Izquierdo Loza

Curs i grup

4t ESO

Tipus

1r premi Poesia

Centre

INS Sant Andreu de la Barca

ONES

Vaig sentir la teva arribada,
com una ona suau,
amb petxines que atresoren
les teves meravelles,
i aquests ulls blaus, com el cel greu.

Però no ets només una ona,
et vas convertir en tsunami,
en fúria d'emocions,
la meva illa, sotmesa al teu sisme
submarí, frenesí.

Sota el teu oceà de canvis,
el meu refugi va desaparèixer.

Però entre les ones tumultuoses,
respiro tot el pes de la teva marea;
en la destrucció hi trobo calma.

En l'oceà de les teves tempestes,
trobo la capacitat de sobreviure,
respirant sota les aigües turbulentes.

Premis literaris

Sant Jordi 2024

Ajuntament
Sant Andreu de la Barca